

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 1–8 січня 2015 року № 1–2 (580–581)

НА ПОРОЗІ – РІЗДВО

В цей день землю огортає особлива тиша. Така урочиста й таємнича, що на серці мимохіть розпогоджується, і все єство твоє огортає чекання чогось незвичайного. Господині поспішають, як ніколи, з кутею, борщем, варениками. Але, хоч клопотів мали з самісінького ранку доволі – це ж таки не просто: і господарство попорати, і страв на усі свята наготувати, і звичаю в усьому дотримати, – втома не відчувається. Господарі статечно обходять двір і худобу – не забути б чого, не упустити, бо тільки наступного року справу можна буде поправити. Одинокі перехожі поспіхом женуть поперед себе свою тінь. Встигнути б. Дітям нетерпеливиться: чи скоро вже підуть з вертепом? І всі щоразу позирають на небо: коли ж бо то?

Нарешті – сталося. З'явилася Вечірня Зоря. Спершу несміливо визирнула поміж хмар, ніби справді за Іродовими вояками розглядалась, а потім засіяла, заяснила все більше, більше, більше. Понесла від Бога до людей щасливу вість. Христос родився! З'єднала Небо і Землю в радісній надії. Бог воплотився! Сповнила світ торжеством віри: явився Спаситель наш.

Сідаємо до Святої вечері. Довкола стола зібралася вся сім'я. І не тільки сім'я – родина, рід. Бо не лише живі, а й мертві приступають до цієї вечері. Ми запросили їх у своїх молитвах. Наші душі лучаться докупи, як ланки одного довгого й міцного ланцюга. Нас багато. Ми – дужі. Ми – немов єдина могутня артерія, якою пульсує кров, що живить покоління наступні, може,ще й не народжені. Ми – народ.

Закінчення на 4-й стор.

МИ ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО!

ЄВДОКІЯ – ХОРОБРЕ СЕРЦЕ

Побачила у неділю 21 грудня у «Хоробрих серцях» по 1+1 Євдокію Кулініч. Ще раніше прочитала про неї пост у Фейсбуці, про бійців, які назвали на її честь свій танк. До речі, її образ сьогодні на передовій у Щасті – це дійсно символ і оберіг. Образ натхнення і мотивації перемоги для багатьох бійців: за нашою спиною – Євдокія.

Проїжджаючи трасою з волонтерською допомогою мимо Шульгінки, ми теж часто бачили цю, загорнуту в національний прапор, дівчину із прапорцем у руці, яким вона і нам помахувала, коли ми їй із вдячністю сигналили. Але бажання познайомитись і висловити своє захоплення її громадянською позицією виникло, певно, після фейсбучного посту. І знаєте, розмова з Євдокією ще і ще раз переконала мене, що наша нація сьогодні формується саме з таких особистостей, хто не боїться самотужки змагатися за рідне поле. Це реально одні в полі воїни – вольові і відповідальні люди незалежно від віку, статусу і місця проживання. Парадоксально, але факт, що сьогодні можна народитися і жити в селі на Луганщині і бути при цьому ціннісно й інтелектуально розвинутішою особистістю, ніж у столиці з її мегакультурними можливостями. І це тому, думаю, що не з інформаційного чи раціонального, а із ціннісного духовного джерела виростає нині особистість. Із здатності людини вирізняти, де Правда і де брехня, в які б супер-пупер блискучі обгортки цю брехню не загортали. І, захищати Правду, чинити опір брехні, чого б це людині не вартувало.

На світлині (зліва направо): Анатолій та Євдокія КУЛІНІЧІ, Ольга РІЗНИЧЕНКО

Закінчення на 2-й стор.

ХАЙ ЩАСТИТЬ У НОВОМУ РОЦІ – ВАМ І УКРАЇНІ!

Дорогий український народе!
Дорогі українські громадяни, побратими, друзі та однодумці!
Вітаю Вас з Різдвом Христовим та Новим 2015 роком!

Рік, що минає, був непростим, сповненим відчайдушної боротьби за Українську Державність та Соборність, за нашу національну ідентичність та демократичні цінності. У 2014 році наша держава витримала чи не найбільші та найсерйозніші випробування за 23 роки свого існування. Попри труднощі, ми не зневірилися і не опустили рук, а зміцнили духом і стали більш згуртованими.

Мільйони українців врешті підхопили бандерівське гасло «Слава Україні! Героям слава!», яке зміцнило віру і силу нашого народу у відстоюванні української України. Більше того, вже традиційно саме 1 січня, в перший день Нового року та День народження Степана Бандери, українські патріоти складають шану лідеру українського визвольного руху, який і в часи смертельної боротьби під час II Світової війни, і зараз, в сучасні часи віроломної агресії кривавої Москви, перетворює на крицю дух нашої нації.

Так, зимові свята нині відзначатимемо з гірким присмаком війни, та саме зараз кожен з нас відчуває в повній мірі, що маємо право на свободу, маємо право на незалежність, маємо право на щасливе, гідне майбутнє українського народу на рідній землі.

Нехай це відчуття віри зміцніє в часи світлих Різдвяно-Новорічних свят. Адже Різдво Христове – це свято безмежної любові, яку приніс Син Божий усім людям. Нехай світло Вифлеємської зорі вкаже нам шлях мудрості, миру й злагоди!

Нехай прийдешній Новий рік буде щасливим для України, для її Держави і для всього народу. Нехай Господь подасть і укріпить державницьку мудрість нашій владі, щоб ми не втратили Незалежність, щоб запанували злагода, мир і спокій на всій українській землі.

Вічная пам'ять і слава тим лицарям Світла, які віддали за нашу свободу найцінніше – життя. Слава кожному з тих, хто зараз віддано і безстрашно боронить Україну на Сході.

Віримо, що перемога буде за нами, бо на нашому боці Правда, Воля і Бог.

Тож звернімося у ці світлі дні Різдвяних свят до Господа з молитвою, щоб дарував нам силу, волю і наснагу на нові звершення на благо України!

У ніч Різдвяну хай Боже Дитя зішле на нашу святочну Родину Господнє благословення, нехай наповнить наші серця й душі щастям, добром, великою Різдвяною радістю.

Щиро зичу Вам міцного здоров'я, сімейного благополуччя і достатку у Ваших оселях, світлих надій і чистих помислів, оптимізму і непохитної віри в Україну!

Любові, затишку, миру та злагоди – в кожну родину!

Хай щастить у Новому році – Вам і Україні!

Христос рождається! Славімо Його!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

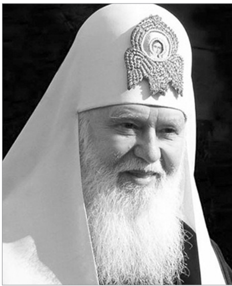
Преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!

Христос народився! Славімо Його!

З великою радістю і духовним піднесенням святкує Церква Христова Різдво Господа нашого Ісуса Христа. Що означає для нас ця подія? З того часу, коли перші люди порушили заповідь Божу, не повірили Йому, а повірили дияволу, в людську природу ввійшов гріх, тобто зло і смерть. Люди перестали спілкуватися з Богом, і Бог став для нас невидимим. Почалась жорстока боротьба між добром і злом у самій людині, а також між людьми і народами. Людська природа, хоча і не перестала бути доброю, але пошкодилася гріхом, затьмарився людський розум і серце стало жорстоким. Люди помирали як духовно, так і тілесно. Ніхто, крім Бога, не міг спасти людину від цього зла.

Син Божий зійшов на землю, щоб визволити людський рід від гріха і смерті. Що означає: Бог зійшов на землю? Це означає, що Син Божий став людиною, такою людиною, як усі ми, крім гріха. Він, будучи Богом і не змінюючись Божеством, народився від Пресвятої Діви Марії і Святого Духа, тобто не від похоті чоловіка, а дією Святого Духа, тому народжене у Вифлеємі дитя – святе. Так відбулося втілення Сина

Божого. Ось цю подію ми святкуємо уже понад 2000 років.

Син Божий не просто наблизився до людини, а ототожнився з нею, Сам став людиною. Він сприйняв тлінне тіло, тобто смертне, яке зростало за законом природи, втомлювалося, відчувало голод і спрагу, страждало і підлягало смерті. Тобто людська природа Сина Божого – Господа нашого Ісуса Христа – ні в чому не відрізнялася від нас, крім гріха. І для чого все це сталося? Для того, щоб визволити нас від гріха і від смерті, щоб ми не страждали вічно, щоб подолати смерть і з'єднати після воскресіння душу з тілом.

Пояснюючи зміст боговтілення, святий Іоан Богослов говорить: «Життя явилось, і ми (учeники Христові) бачили і свідчимо, і звіщаємо вам це вічне життя, яке було у Отця і явилось нам» (1 Ін. 1: 2). Святий апостол і євангелист Іоан Богослов ніби так говорить, що боговтілення – це не людська фантазія, а реальність, істина; і ми бачили і свідчимо про це.

Ми співаємо славу Богу, бо у втіленні Сина Божого відкриваються всі глибини премудрості Божої. Тільки вона й могла знайти засіб для нашого визволення від гріха, від усякого зла і особливо від смерті. Господь Ісус Христос, визволивши нас від гріха і смерті, примирив людей з Богом. Апостол Павло про це говорить так: «В Ісусі Христі Бог примирив із Собою світ, не ставлячи людям в провину злочинів їхніх, і дав нам слово примирення» (2 Кор. 5: 19).

Різдвяної ночі ангели заспівали: «На землі мир». Той, Хто народився у Вифлеємі, скаже напередодні Своїх страждань: «Мир залишаю вам, мир Мій даю вам» (Ін. 14: 27). І якщо тепер немає зовнішнього миру, і на Сході України триває неоголошена війна, і люди ворогують між собою, то це тому, що християни не сприймають миру Христового, не хочуть жити по правді, говорять на весь світ неправду.

Господь Ісус Христос назвав основним закон Його Божественного вчення – любов. У Своїй особі Він явив зразок любові і заповідав нам наслідувати Його. Він сказав: «Це є заповідь Моя, щоб ви любили один одного, як Я полюбив вас» (Ін. 15: 12). Якщо серед людей пануватиме добра воля, а не зла, якщо люди будуть турбуватися не стільки про себе, скільки про своїх ближніх, тоді вони зрозуміють, що любов – це те дорогоцінне багатство, яке піде з нами у вічність. Вони будуть насолоджуватися блаженством уже в земному житті і перейдуть з ним у життя вічне.

У теперішній час у нас одна думка і одне бажання – щоб в Україні утвердився мир, але не будь-який мир, тобто мир несправедливий, мир в неволі і рабстві. Прагнення до миру не заперечує рішучості захищати свою землю, свою Батьківщину від іноплемінників і своїх внутрішніх ворогів. У різдвяні дні, коли небесне благовістя про мир по-особливому сприймається серцем, коли ангельська пісня про благовоління Боже до людей переможно лунає в наших храмах і слова «з нами Бог» наповнюють радістю наші душі, – помолимося Господу – щоб Він дарував нам перемогу над видимими і невидимими ворогами і мир в Україні і в усьому світі.

Якщо ми віримо, що з нами Бог, і сповідуємо народження Сина Божого у Вифлеємі для спасіння роду людського від усякого зла, від гріха і смерті, то невже Він не приведе нас до кращого майбутнього?! Нам треба для цього покаятися в гріхах і беззаконнях і бути справжніми християнами. А ознаки відродження духовності в народі ми бачимо в любові до України і в жертовності народу. Це – ознака любові до ближніх. Церква закликає всіх християн, всіх людей доброї волі робити все можливе для відродження і для миру в усьому світі.

Дорогі браття і сестри! Пам'ятаймо, для чого Син Божий народився від Пресвятої Діви у Вифлеємській печері! А я сердечно вітаю з великим святом Різдва Христового та Новим Роком всю українську паству Київського Патріархату, наших братів і сестер Московського Патріархату, всіх християн України, а також українців в Америці і Канаді, в Європі, Азії і Австралії і по всьому світу. Сердечно вітаю з Різдвом Христовим і Новим Роком Президента України Петра Порошенка, Український уряд, Верховну Раду, Українські Збройні сили, добровольчі батальйони, які захищають українську землю на Донбасі, і весь український народ.

Нехай Христос Спаситель, який народився у Вифлеємі, наповнить наші серця радістю і світлом. Нехай в Новому році мир і благословення Боже перебувають на Україні і на кожному, хто чинить правду і добро. Не забуваймо, що Бог є любов, і ця любов привела Його у Вифлеємську печеру і на Голгофський хрест.

Христос народився! Славімо Його!

ФІЛАРЕТ,
Патріарх Київський і всієї Руси-України.
Різдво Христове. 2014 / 2015 р.
м. Київ

 МИ ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО!

ЄВДОКІЯ – ХОРОБРЕ СЕРЦЕ

Хіба десятки і сотні десятикласників тої ж нашої т.зв. «першої столиці», які готуються покоряти оксфорди і кембріджі, і щоб не зіпсувати собі випускні бали, терплять своїх совкових наставників, які продовжують втирати їм про ВОВ і «трибратню колиску» – вони не пристосуванці? А чи пристосуванця варто назвати особистістю, нехай був би вундеркіндом? Боягузи і страуси залишаються такими, маючи сім хоч сто сім п'ядей у лобі. Особистість же формується вчинком, за яким стоїть вибір – часто-густо всупереч власному комфорту.

Відмінниця Шульгінської середньої школи, десятикласниця Євдокія відмовилась від навчання. Вирішила, що навчитися в атмосфері брехні для неї принизливо. Коли її фото у класному червоному кутку однокласники підписали Бандерівка – на це можна було і не реагувати, бо діти відтворювали позицію батьків і цим вони висловили ставлення до неї самої. Інша річ, коли у кабінеті української мови і літератури вони, зірвавши плакат з гімном України, прокололи слова і літери, топчуться по намальованих українському прапору і калині. А коли в кабінет заходить учителька української мови й літератури і з'ясовується, що цим актом вандалізму керував її син, вона схвально на це реагує: «Правильно. Ніякої цілісної України вже нема.Тепер ми живемо в Новоросії. Завтра нас звільнять російські війська». Такі настрої, за словами батька Євдокії, пана Анатолія, панують десь у сімдесяти відсотків мешканців Шульгінки, яка розташована перед Новоайдаром.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Анатолій – високий, міцної статури чоловік, батько чотирьох дітей, з яких Євдокія наймолодша, говорить, що в цьому, заснованому українськими козаками старовинному селі, споконвіку жили його діди і прадіди. У часи Голодомору майже все корінне населення вимерло, і порожні українські хати заселили переселенцями з Росії. Звідси у головах людей так багато полови і мало зерна. Відсутнє коріння. І пам'ять впирається у совок. Але у цій українській родині все інакше. Вони один одного підтримують і готові тримати удар, бо відчувають Божу підтримку і своїх пращурів на цій рідній для них землі.

Не так у мене. Поділюсь найсвіжішими враженнями від спілкування із близькими і земляками у Мелітополі, де власне народилась і приїхала на малу батьківщину до новорічних свят. Розмова у лікарняній палаті. Прийшла провідати старшого брата. Чують українську мову і дорікають всією палатою: «Ви зі своєю Америкою навіть Діда Мороза у нас відбираєте. А нам ваш американський Санта Клаус не потрібен!» Я: «Та це ж Сталін нам, українцям, того Діда нав'язав під час кампанії проти «опіума для народа». Це ж совково-пропагандивний образ. А в нашій українській християнській традиції споконвіку Св.Миколая вшановували. Хіба це не природно, коли в Україні відновлюються власні традиції?» Відповідь: «Це ми, народ, а не ви. А ми хочемо Діда Мороза. Ви ж – проти свого народу і в «русскоязичному населению» геноцид влаштували. І війну розв'язали». Я: «Та ви в себе вдома хоч заваліться своїми дідами морозами. Хто вам заважає? Чи хтось вам ваш язик ущемлює? Тут же, у Мелітополі, й української не почуєш…» Палата: « Так це зараз. А що у майбутньому? Ви ж наших дітей, онуків і правнуків своєю мовою вчити будете і вони від нас відцураються». – «От де собаку зарито! – кажу, – ви не хочете для своїх нащадків іншого життя. Хочете, щоб і вони на схилі років лежали, як і ви, по двадцять людей в палаті брудно-зеленого кольору, вдихаючи арому з тумбочок часів «розвиненого соціалізму». Так, брате, і «ви всі, дорогіє товарищі, пішла я далі вас геноцидити, розпинати і пити кров з ваших рускоговорящих младєнцев». Інакше, видно, з вами – ніяк».

Грюкнула дверима і пішла геть. Ввечері телефонує брат. «Ти вибачай нас, сестра, що тебе засмутили. Ми просто о-о-очень скучаєм за своїм совєтським дєтством».

Бачите, в чому причина? В тому, що і в родинному вихованні, і в школах, взагалі, у бюджетних установах, принаймні на Сході і Півдні України залишається панівним совок. І цю масову дрімучість, агресивність люди старшого покоління передають, прищеплюють своїм дітям й онукам. Альтернативою совку в родинах могла бути школа, але там те ж саме. Ну що можуть дітям дати вчителі, яких яники, гепи, допи, як бидло, ще вчора ганяли на підтримку себе, улюблених? Кого вони виховають – таких самих цинічних пристосуванців, як вони самі?! І ці пристосуванці далі породжуватимуть собі подібних й будуть пертися у владу на керівні посади?

Тому я вважаю, що середня школа і дитячі садки – це сьогодні найважливіші стратегічні сфери, від яких залежить майбутнє нашої держави. І якщо б від мене щось залежало, я, по-перше, відправила би на пенсію усіх вчительок, які досягли відповідного віку, по-друге, провела би переатестацію і тестування вчителів передусім за критеріями фундаментальних цінностей у ставленні до основ власної національної держави. І я не думаю, що розпрекрасний знавець хімії чи фізики має працювати в школі, якщо він ставиться до української культури як до фактору меншовартості. Бо без любові до мови, історії і культури титульної нації України – всяке інше знання є «кімвалом бряцаючим».

Повертаючись до Євдокії. Всі цілі, які вона перед собою ставить – досягне. Не наступного року, так через рік закінчить десятий, одинадцятий клас і стане, ким схоче. Бо вміє стояти на своєму і в неї хоробре і любляче серце. Вона – дійсно один в полі Воїн, але це її рідне поле, поле її роду і нації. Світу і Україні цікаві саме такі Воїни, а не об'єкти маніпуляції і пропаганди сусідньої імперії Зла.

«А ким ти хочеш бути, Євдокіє?» – «Ще не вирішила. Бійці радять вивчитися на психолога.» Сміється. «Щоб, коли закінчиться війна, проходити в мене курс психологічної адаптації до мирного життя». «А що, – подумала я – це справді найближчим часом буде дуже актуально: курси адаптації ветеранів російсько-української війни до наших буднів. Терпіти хамство чиновників, зверхність диванних мудрагелів і подвійні стандарти в суспільних стосунках буде їм ох як важко». Так що треба негайно, поки бійці нас захищають, змінюватися самим і реформувати своє життя. І звісно ж Євдокія має якнайшвидше вивчитися на психолога. Нехай кожного Різдва Новонароджене Дитя здійснює її мрії.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

На світлині: Євдокія – хоробре серце.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Блаженнішого Святослава

Високопреосвященним і Преосвященним Архиєпископам та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всечесному духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі сущим

Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу: сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель – Христос Господь (Лк 2, 10–11).

Христос народився!

Цими словами благовісника з небес Христова Церква звіщає спасенну новину. Сьогодні нам народився Спаситель: Господь на землю зійшов і явився в людському тілі у місті Вифлеємі. Радіє цього дня небо і земля, радіє весь людський рід тим, що наш Творець не покинув свого сотворіння, але прийшов, щоб прийняти його долю. Він сам став людиною, щоб розділити з нею її життя: її болі і радості, її тривогу і непевність. Господь стає одним із нас, об'являє себе нашим Спасителем і Визволителем.

У святі Різдва Христового ми радіємо тому, що більше не почуваємося самотніми і покинутими, святкуємо те, що Бог є з нами, що Він нас любить, і бачимо втілену Божу любов у новонародженому Дитятку Ісусі, який ніжно спочиває в яслах на сіні. Таїнство народження нашого Спасителя виявляє нам правду про те, як велике Боже відкривається нам через слабке людське, як людське мале і незначне може стати Божим великим!

Привілей перебувати біля Божого Дитяти мали разом із мудрецями зі Сходу лише ті, хто не соромився бути поруч із потребуючими, вигнанцями і переслідуваними.

Святе Євангеліє оповідає нам, що Господь Всесвіту народився в родині біженців. Спочатку через наказ кесаря, а потім через кровожерність царя Ірода Пресвята родина була змушена покинути свою домівку та просити прихистку в чужих людей. Так, наш Бог забажав народитися як безхатченко і біженець! За таких дивних обставин народження Спасителя привілей перебувати біля Божого Дитяти мали разом із мудрецями зі Сходу лише ті, хто не соромився бути поруч із потребуючими, вигнанцями та переслідуваними. Відкривши Йому двері свого серця, свого дому, розпізнавши знак спасіння в Господі, що народився у вертепі, ці люди сповнилися божественною радістю серед темряви ночі. Бо ж різдвяне таїнство – це здатність увійти в Божу присутність і зустріти новонародженого Христа через вміння бути поруч: бути поруч із тим, хто немічний і беззахисний, хто терпить від холоду та браку найнеобхіднішого.

Україна прожила дивовижний рік, в якому все було великим: надія і відчай, впевненість і розчарування, здобутки і втрати. Великим був і страх, що його відчула Темрява, бачачи, що наш порив до Світла може бути переможним. І Темрява наслала на нас біль і кров, каліцтво і навіть смерть, щоб люди жахнулися тим стражданням і звернули на давню стежку мовчазного та беззаперечного підпорядкування.

Кожен з нас має своє місце духовного чування, свій «блокпост», що на ньому повинен здійснити власну християнську і громадянську місію.

Немає жодного українця, який не брав би участі в цьому іспиті Господнього провидіння, котрий продовжує тривати. В якомусь сенсі ми всі сьогодні в зоні ризику, у зоні АТО. Подібно до пастирів, які на місці випасання свого стада почули спів ангелів на небі і прийняли звістку про народження Спасителя, так і кожен з нас має своє місце духовного чування, свій «блокпост», що на ньому повинен здійснити власну християнську і громадянську місію. І навіть якщо хтось утомився і хоче уникнути вибору, то все одно його робить. Тільки в такому разі своєю пасивністю він грає на руку злу.

Наша цьогорічна дорога до Різдва була дорогою до пораненого і вигнаного. Наша Церква в буквальному сенсі стала польовим шпиталем, розгорнутим, щоб дати прихисток гнаним і загоїти рани постраждалих. Але навіть після Майдану Церква не позбулася функцій шпиталю, оскільки це її покликання. Про це нагадує нам Папа Франциск: «Я бачу Церкву як польовий шпиталь після битви».

Християни знають, що байдужість убиває не менше, ніж снаряди установок «Град».

До війни ніхто з нас не був готовий, проте вона триває, непрохано вламується чи не в кожну вкраїнську домівку, особливо на східних теренах нашої країни. Постає небезпека, що людська чутливість до горя і страждання ближнього зменшуватиметься. Християни знають, що байдужість убиває не менше, ніж снаряди установок «Град». Справа держави – мудро вирішити проблему допомоги своїм стражденним громадянам. А справа кожного християнина – бути близько, бути поруч із тими, хто в біді. Саме це християнське єднання з потребуючими, яке зявемо солідарністю, і робить нас сильними. Бо в ньому проявляється і через нього передається нам сила воплоченого Бога, дія Спасителя, який народився для того, щоб вчинити нас вільними і непереможними в Бозі.

У різдвяний час кожен із нас поглядає на небо в надії побачити світло вифлеємської зорі. Бо Новий рік не обіцяє бути легшим, а наш вибір – простішим. Наше найбільше завдання на 2015 рік – це вийти на шлях цивілізованого розвитку й гідного життя. Для цього ми всі мусимо зодягнутися в іншу – Божу – людину, тобто зректися негідних компромісів з лукавим. Це завдання стосується кожного з нас – навіть того, хто вважає себе найменшим у цьому світі. Завдання змістити свою життєву позицію в бік добра має також великий громадянський сенс, бо коли зміниться українка та українець – зміниться і вся наша країна. Усі разом ми маємо зодягнути її в нове намисто ефективних державних структур, які перестануть нарешті бути структурами гріха. Адже влада може бути благословенням, якщо стає служінням.

Біда не в тому, що не все вдається зробити. Біда, коли від цього в людини опускаються руки!

Обидва завдання неможливо здійснити, бодай раз не відчувши сумніву, не помилившись, не зробивши кроку назад. Не маймо гордині досконалості – краще визнаймо перед Богом свої слабкості й смиренно просімо: Боже, допоможи моєму безсиллю! Смиренна людина не втрачає віри у свої сили, бо, за словами Івана Франка, «чує на своєму плечі руку Господню». Тому пам'ятаймо, що зневіра, розчарування, мстиве прагнення поквитатися з тими, хто не здійснив наших очікувань, – це інструменти, якими Темрява найефективніше відновлює свої втрачені позиції. Не помагаймо їй зруйнувати наші шанси! Біда не в тому, що не все вдається зробити. Біда, коли від цього в людини опускаються руки!

Маємо перед собою ще одне завдання, щодо якого ніколи не має бути сумніву. Це завдання молитися. Майдан переміг тому, що ревно і щиро молився. Сьогодні не дозвольмо, щоб через певне «призвичаєння» до війни ослабла інтенсивність наших молитов. Спрямуймо всі сили своєї душі на те, щоб у наших родинах і спільнотах тривала безперервна молитва за Україну, щоб у нашій державній оселі, ніби в бідній вифлеємській яскині, засяяло світло віри, очистилися наші серця, зродилося нове життя. І тоді, маючи на собі Боже благословення, ми станемо найщасливішим народом на Землі.

Сьогодні линемо з різдвяним привітом до наших воїнів, які святкують цей величний празник у холодних окопах та бліндажах.

Серед темної ночі непевності й тривоги звучить прадідівська коляда, розвіваючи смуток та всілякі негаразди... З цим різдвяним благовістям прагну відвідати кожну домівку добрих людей, які приймають до себе новонародженого Бога і Спасителя та радіють Різдвом Христовим!

Сьогодні линемо з різдвяним привітом до наших воїнів, які святкують цей величний празник у холодних окопах та бліндажах на передовій і готові грудьми закрити свій народ. Зі святковим віншуванням добра і гаразду заходимо до тих, хто втратив свою домівку та тепло рідної сім'ї.

Зі співом ангелів про мир на землі та славу на висотах завітаймо сьогодні до тих, хто сумує через втрату рідних та близьких, хто страждає від отриманих ран і тих, хто в полоні й ув'язненні. Як у цю різдвяну ніч радість перемагає смуток, а небесне світло – темряву, так нехай у своєму Різдві наш Спаситель сповнить нас силою звитяги добра над злом, правди над неправдою, і небесний мир хай здолає війну.

Усім нашим вірним в Україні і на поселеннях з усього серця зичу веселих свят Різдва Христового, смачної куті та дзвінкої коляди!

Христос народився! Славімо Його!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого Миколая, архиєпископа Мир Ликійських, чудотворця,
19 грудня 2014 року Божого

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

архиєпископа Харківського і Полтавського ІГОРЯ

всечесному священству й побожним мирянам Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

Всечесні Отці!
Дорогі Брати і Сестри!

Вслухаючись у сповіщення ангельських хорів про прихід у світ воплоченого Божого Сина, ми нині особливо гостро відчуваємо ціну обіцяного світові миру. *«Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!»* (Лк. 2:14), – чуємо ми разом із вифлеємськими пастушками. Як бракує цього миру на землі нам – миролюбному народові, що став жертвою іноземної агресії! Як бракує миру нашим землякам на Донбасі, що страждають від голоду, артилерійських обстрілів, брутальності російських найманців і власних бандитів! І що можемо ми, християни, зробити, аби повернутися до мирного життя?

Замислімося глибше над ангельським співом. Він не обіцяє нам, що з приходом Спасителя на землі запанує мир. Та ми й самі знаємо, як творіння зустріло воплочене Слово, через Котре постав світ. Цар Ірод зі своїми посіпаками намагалися вбити Христа. Релігійна старшина Юдеї переслідувала Його, провокувала на необачні слова. Прокуратор Понтій Пилат прирік Його на смерть. Римські імператори відповідають на заклик до миру антихристиянським терором. А далі ще гірше: земні правителі, назвавшись християнами, цинічно маскують свої завойовницькі амбіції фарисейськими заявами про прагнення визволити Єрусалим, Константинополь або принаймні Херсонес з-під чужої влади.

Ангельське сповіщення про різдво Христове нагадує про нерозривний зв'язок трьох сторін людської поведінки: шанування Бога, плекання миру в суспільстві, доброзичливе ставлення до ближнього. Нехтуючи будь-якою з цих сторін, ми занедбуємо цілість свого християнського покликання. Апостол Іоан Богослов застерігає: *«Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець»* (1 Ін. 4:20). Ненависть до іншого народу, до чужої цивілізації, заклики до війни з нею суперечать головним засадам Євангелія. Христос відкриває в жертовній любові до ближнього творчу силу, здатну протистояти зухвалості агресорів. З цієї любови виростає мир, здатний захистити себе від руйнівної сили ненависти.

Загарбницькі війни завжди починалися з намагання розсварити нас, посіяти зневіру в своїх силах, отруїти ненавистю й егоїзмом. Так було і перед монголо-татарською навалою, і в добу визвольних змагань сто років тому. І ось тепер, на початку XXI ст., до цього зводиться інформаційна атака на Україну. Але героїзм українських воїнів, самозречення волонтерів, жертовність наших співвітчизників руйнують пропагандистські міфи. Ми доводимо, що разом здатні захистити рідну землю, повернути окуповані Крим і Донбас, зупинити імперські амбіції Кремля. Але за умови, якщо будемо озброєні міцною вірою та національною солідарністю. І якщо пам'ятатимемо – суспільний мир починається в нашому серці, починається з плекання душевного спокою, дарованого воплоченим Спасителем.

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю!» – промовляє Христос при прощанні з учнями. Й відразу закликає їх: *«Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!»* (Ін. 14:27). Коли ми в ці святі різдвяні дні дослухаємося до співу ангельських хорів, тужливо молячись про мир, пригадаймо й ці слова. Мир Божий дається мужнім, здатним захистити його від видимих і невидимих ворогів. Тож, гуртуючись біля ясел народженого Сина Божого, вчімося бути мужніми й наполегливими, непримиренними до гріха й доброзичливими один до одного. *«Бог же надії нехай вас наповнить усякою радістю й миром у вірі»* (Рим. 15:13). Амінь.

Христос народжується! – Славіте Його!

† ІГОР
архиєпископ Харківський і Полтавський
м.Харків
Різдво Христове 2014/ 2015 року

СВЯТКОВЕ

НА ПОРОЗІ – РІЗДВО

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У цей дивний вечір химерно єднаються між собою християнство й язичництво, культ духовного і земного, і ми, не роздумуючи, приймаймо його таким, яким він є. У наших щирих, відкритих для Бога серцях, дуже тихо, але владно озиваються голоси і Перуна, і Лада, і Даждьбога. І ми не лякаємося, і не соромимося їх, може, в ту єдину в році Різдв'яну ніч. Бо це голос нашого роду. Бо на те воля і ласка Божа, щоб той рід був саме таким.

У Різдв'яну ніч, кажуть, відкривається небо. Народженню Христа радуються не лише ангели й люди, а й усе живе і не живе, що є в природі. Худоба й птахи, і деревина кожна в той час між собою говорять. Справді, віща ніч.

Гість перед Різдвом – добрий знак для господарів. Тож послухайте уважно, чи не стукає хто до одвірка. І навіть якщо ви нікого не запрошували, і не приблудився ніхто по вашої оселі, ви обов'язково почуєте той легкий, але вимогливий стукіт. То – ваша пам'ять. І батька вашого, і діда, і прадіда. Пам'ять поколінь. Відчиніть широко двері перед цим дорогим гостем! Запросіть до хати. Привітайте. А коли спогади вервечкою пустяться плисти по ріці життя, покажіть той плин вашим дітям. Не дайте перерватися цій тонкій, вистріпаній життям, випаленій вогнем і кров'ю нитці. Бо тоді – смерть. Для цілого народу, для нації.

Не бійтеся спогадів, якими болючими вони б не були. Бійтеся попелу забуття, що рік за роком присипає і добро, і зло минулого. Присипає надії і події, муки і кривди, присипає людей, які відійшли. А найгірше – присипає пам'ять про те, за що вони відійшли. Струсіть цей попіл! Нехай у цей Святий вечір кожна українська сім'я, що радіє радощами і боліє болями своєї Держави, залишить одне порожнє місце за накритим столом. Місце почесне, на покутті, бо увійдуть спогади і на ньому сяде чесний гість.

Може, то буде хтось з князів руських, що мечем, грудьми і розумом своїм рідну землю від напасників боронили. А може козак запорізький, що, посічений, порубаний, кров'ю її своєю полив, але не віддав нікому. Чи Стрілець січовий, що на смерть ішов жартуючи, з піснею, бо то – за волю. Їх так багато,славних Героїв, хто у безнадії й безвиході не зрадив ідеї, бо по ньому прийдуть інші. І плечем до плеча стануть біля них інші вої: у касках-шоломах, зелених плащпалатках, взуті у важкі стоптані кирзаки. Вони у тих кирзаках пів Європи пішки пройшли, тисячі разів умирали, поливаючи своєю кров'ю кожну п'ядь дорогої землиці, і тисячі разів воскресали, набираючись від неї снаги і сили, щоб іти далі, щоб гнати ворога поперед себе – геть від рідного порога, геть від рідного міста, геть від рідної землі. Різними шляхами водило їх життя, але у Вічність увійшли однією брамою – їх привела сюди любов до Батьківщини, така любов, перед якою меркне все інше. Будуть тут і ті, що загинули по Гулагах, вмерли з голоду, замерзли в Сибірських снігах, з неволі вмерли на чужині, – всі гідні нашої пам'яті. Нікого й нічого не можна викинути з історії. А цього року до вас завітають ще одні гості. Вони нагадають не тільки про плин часу та коріння вашого роду, а й спитають суворо: а що ти зробив чи зробила для того, щоб наша земля стала вільною від чужого й свого непотребу? Чи маєш заслужене право гордо називатися українцем? Це будуть воїни Небесної сотні і ті, хто загинув на фронті, захищаючи нашу землю і нашу незалежність. Дайте їм. чесну відповідь. А потім засвітіть для них свічечку, щоб ясно полум'яніла. Хай у цьому чистому полум'ї згорять всі ваші негаразди, недобрі помисли, невдачі. Очистіть у ньому своє серце і зробіть там якнайбільше місця для найдорожчого Гостя, який у цю дивну ніч маленьким босим хлопченям у біленькій сорочині поспішає до вас, зігрійте його своєю любов'ю.Тоді увійдуть до вашої оселі добро і злагода, втіха і свята віра в те, що й ваша праця не буде марною. І долине спершу тихе, а потім щораз голосніше «Ра-аду-уй-ся-а-а, ой, ра-дуйзе-е-ем-ле...» І нарешті дитяче: «Дозвольте колядувати!»

Настає Різдво.

Леся РУПНЯК

ГОЛОС ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЙ

ЦИНІЧНА ВИСТАВА ЗА СЦЕНАРІЄМ КРЕМЛЯ ТРИВАЄ

Марія ОЛІЙНИК

Народний депутат і керівник «Правого сектору» Дмитро Ярош звернувся до керівництва країни з вимогою покарати злочинців – соратників Януковича, винних у тисячах смертей українців. Про це Дмитро Ярош написав на своїй сторінці в Фейсбук.

«Йде війна з Росією. Ахметов – один із стовпів поваленого злочинного режиму Януковича та розпалювач цієї війни. Ця тварина вже винна в тисячах смертей українців. Влада ж України ніяк не реагує на ці факти, ігноруючи ворожу діяльність цього олігарха і йому подібних риговскіх і комуністичних істот. Мабуть, на це у неї є свої причини... Українські добровольці думають і діють інакше. Ми виграємо цю війну всіма доступними нам методами і засобами. Ми змусимо Путіна і його зграю шакалів забратися з нашої землі. І якщо для Перемоги належить встановити повну блокаду окупованих територій, ми це зробимо. Тому що на війні не може бути сентиментів, чистоплюйства і колабораціонізму. Вони закінчуються великою кров'ю – нашою, а не ворожою. І я б дуже радив Президентові, Генпрокурору та іншим уповноваженим народом чиновникам терміново вирішити питання з покаранням злочинців: ахметових, добкіних, вілкулів, ківалових, кернесів та інших чудовиськ. Бо якщо цього не зробить існуюча влада, то цим питанням знову, як і взимку 2014 року, займеться народ. А українські добровольці будуть в авангарді цього законного процесу. Тільки після цих подій навряд чи хтось буде вас вважати легітимною українською владою...», – написав нардеп.

Має рацію депутат. Сьогодні у нас замість війни якась вистава, яку іменують то АТО, то перемир'ям, то ще якимись іменами, коли солдатам придуркигенерали забороняють воювати і перемагати, коли терористи убивають солдатів, бо нашим заборонено відстрілюватися, і все таке, що ніяк не вкладається в здорову голову. Коли на війні наживаються, а зрада України – безкарна.

Ось тільки не згодна з фразою Дмитра Яроша «І якщо для Перемоги належить встановити повну блокаду окупованих територій, ми це зробимо».

Хочу лише нагадати, що сьогодні відбувається, – це реалізація Президентом України плану правителя РФ Путіна по «стабілізації» ситуації на південному сході України, що складається з семи пунктів: «Я коли летів сюди – з Благовещенська в Улан-Батор – в літаку накидав деякі міркування і план дій, він у мене від руки поки, щоправда, викладений», – сказав Путін у бесіді з журналістами після закінчення візиту до Монголії. «Перше – це припинити активні наступальні операції збройних сил, збройних формувань ополчення південного сходу України на донецькому і луганському напрямках», – заявив журналістам Путін. «Друге – відвести збройні підрозділи силових структур України на відстань, що виключає можливість обстрілу населених пунктів артилерією та всіма видами систем залпового вогню», – сказав глава російської держави. І додав: «Третє – передбачити здійснення повноцінного та об'єктивного міжнародного контролю за дотриманням умов припинення вогню і моніторингом обстановки, створюваної таким чином в зоні безпеки… Четверте – виключити застосування бойової авіації проти мирних громадян і населених пунктів в зоні конфлікту. Далі – організувати обмін насильно утримуваних осіб за формулою «всіх на всіх» без будь-яких попередніх умов, відкрити гуманітарні коридори для пересування біженців та доставки гуманітарних вантажів в міста та інші населені пункти Донбасу – Донецької і Луганської областей». А ще Путін хоче направити на Донбас ремонтні бригади «для відновлення зруйнованих об'єктів соціальної та життєзабезпечуючої інфраструктури, надання допомоги їм».

І п'ятого вересня, в Мінську, Україна сідає за стіл переговорів і підписує цей путінський план-протокол із двома кримінальними злочинцями, главарями терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», проти яких порушені Україною кримінальні провадження та яким суд обрав запобіжний захід – тримання під вартою.

Далі на виконання плану Путіна Петро Порошенко проштовхує два кремлівські закони по Донбасу через Верховну Раду України. Голосування за путінський проект «спеціального статусу», за наполяганням Порошенка і Турчинова, відбулося у закритому режимі. Безпрецедентно закритому, не баченому раніше режимі. Під час голосування табло було мертвим, ніхто з депутатів не міг бачити, хто і як голосує. Лише наприкінці висвітилася цифра 277, і Турчинов оголосив: закон прийнято. Ніякої різниці в методах продавлювання «законів» від 16 січня і 16 вересня немає. Хоча тоді голосування транслювалось по телебаченню.

«Донбас за спеціальними інженерними спорудами» на три роки, що озвучив на той час радник Президента України, а тепер уже народний депутат України і керівник партії Петра Порошенка Юрій Луценко, – це реалізація плану Путіна Порошенком. І про це би треба пам'ятати народним депутатам України, в тому числі Дмитру Ярошу. Порошенко–Турчинов–Яценюк здали Донбас, зрадивши сім мільйонів громадян України. Але не можуть про це сказати відверто. Бояться патріотичних батальйонів. Але продовжують послідовно реалізовувати заплановане Путіним – антиконституційними Постановою від 7 листопада 2014 р. №595 Кабінету міністрів України «Деякі питання фінансування бюджетних установ, здійснення соціальних виплат населенню та надання фінансової підтримки окремим підприємствам і організаціям Донецької та Луганської областей», Указом Президента України № 875/2014, яким ввів в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 листопада 2014 року «Про невідкладні заходи щодо стабілізації соціально-економічної ситуації в Донецькій та Луганській областях». Є між іншим в рішенні РНБО і п. 2. «Підтримати пропозицію Президента України щодо внесення ним у встановленому порядку на розгляд Верховної Ради України, як невідкладного, законопроекту про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей». І що? Вніс Порошенко? Скасували? Обидва путінсько-кремлівські закони – і про «особливий статус», і про «амністію» сьогодні чинні і діють?! А про якість народних депутатів цього скликання говорить той факт, що на мою пропозицію скасувати ці закони вони відповідають, мовляв, ці закони уже скасовані рішенням РНБО!

Тим, хто переконаний, що обгородивши «ДНР»–«ЛНР» колючим дротом, вони вирішать проблему, скажу, що вони глибоко помиляються. Це буде не заморожений, а постійно знекровлюючий Україну конфлікт.

І альтернативи силового звільнення окупованих територій немає. Треба Петрові Порошенку перестати бавитися в «мирні переговорні мінські ігрища», які кожен раз дивним чином відбуваються тоді, коли треба послабити санкції щодо РФ.

Луганчани і донеччани – і ті, що стали біженцями, покинувши свої домівки, і ті, які тут залишились, сподівалися на звільнення від російсько-кримінальної окупації, грамотної зачистки територій від терористів, відновлення своїх конституційних прав. Сподівались на перекриття кордону – по суті бази для постачання і зброї, і російських бойовиків, через який вже абсолютно безконтрольно прибув 10-й гумконвой з РФ і готується 11-й. Замість цього облаштовується кордон, будується «берлінська стіна» і прикордонна служба між Донецьком і Маріуполем. На території «ДНР» ліквідовано всі державні органи, неможливо зареєструвати народжену дитину, отримати на неї допомогу, взяти довідку переселенця тощо. Працівники місцевих органів влади майже всі перейшли на працю в «ДНР». Почав працювати перший Центральний республіканський банк «ДНР». Не залишається жодних сумнівів щодо повної здачі Донбасу, як і щодо того, що Донбас найближчим часом ніхто відвойовувати не збирається. Для цього тільки треба на третіх мінських переговорах 24–26 грудня узгодити дату виборів до місцевих органів влади як «узгодили» на другій зустрічі у Мінську «вибори» 7 грудня, які були проведені терористами 2 листопада. Адже після двох раундів мінських консультацій у вересні була укладена угода про перемир'я, яка, втім, порушувалася сотні разів, внаслідок цих порушень загинуло понад кілька тисяч людей. Лише у грудні інтенсивність бойових дій на сході України трохи зменшилась.

Чи знайдуться в Україні сили, які б зупинили цю цинічну виставу Кремля? Маленьку надію дає те, що парламент не підтримав президентський законопроект змін на користь розширення повноважень РНБО та його секретаря. Чинна редакція Закону про РНБО дає цьому органу достатньо повноважень для ефективної роботи. Тільки починати цю роботу треба негайно.

м. Донецьк

 РАЗОМ – МИ СИЛА

ВЕЧІР ВІЛЬНИХ ДРУЖНІХ НАЦІЙ

19 грудня 2014 р., у Києві, на Святого Миколая, в приміщенні Майдан Прес Центру, пройшов колоритний вечір грузинської та української культури, організований Нічною Вартою, Майдан Прес Центром, Конгресом Українських Націоналістів, Всеукраїнським благодійним фондом «Соборність» та новоствореним Альянсом Балто-Чорноморських Націй.

На початку вечора в акапельному виконанні численних представників грузинської діаспори прозвучав гімн Грузії.

За ініціативою Тамари Шавладзе всі присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять двох військових з батальйону «Айдар», загиблих напередодні на околицях міста Щастя: сина братнього грузинського народу, громадянина Грузії, Олександра Гріголашвілі, 1982 р. н., відомого за позивним «Чужий» та українця, командира розвідгрупи Сергія Оврашка, 1976 р.н., відомого за позивним «Динаміт». Символічно, що за день до загибелі, як повідомили його побратими з батальйону, Олександр написав заяву з проханням про надання йому громадянства України.

Голова Конгресу Українських Націоналістів та один з ініціаторів створення АБЧН Степан Брацюнь зазначив: «З грузинами нас навіки об'єднала спільна боротьба за незалежність. І «Воля або смерть» – то далеко не просто гасло, і для нашої, і для їхньої волелюбної нації. Тому ми були, є і будемо разом. А створення АБЧН покликане формувати спільну геополітику, адже фактично наші народи були усунуті від такої можливості, незважаючи на цілковиту спільність інтересів у протистоянні з агресивним у своїх імперських амбіціях Кремлем»

Виступає Степан БРАЦЮНЬ

Вечір пройшов у надзвичайно теплій атмосфері, в неформальному, дружньому та щирому спілкуванні. На культурному заході були присутні не лише грузини та українці, а й представники інших народів, зокрема, білоруси, поляки, німці, а також фактично одразу з аеропорту прибув на захід із Праги й друг Конгресу, представник чеської ГО «За тризуб» Володимир Денисенко, який заявив про готовність підтримувати ініціативи АБЧН і лобіювати інтереси Альянсу в Чехії.

Голова Білоруської Партії Свобода Сергій Висоцький, представник АБЧН привітав присутніх зі світлим святом Миколая і побажав миру усім народам.

Раніше, як повідомляла прес-служба КУН, в Майдан Прес Центрі вже організовували прес-конференцію з нагоди створення АБЧН. Всі присутні одностайно погодились з Алексом Беккером, одним із очільників і натхненників цього оригінального прес-центру, в тому, що саме напівпідвальне приміщення, та й загалом, неповторна атмосфера, яка завжди панує тут, – нагадує атмосферу криївки, а Степан Брацюнь зауважив, що «саме в криївках і формується дух нації».

Ведучий вечора Денис Швачко запропонував закінчити вечір виконанням Гімну України, всі присутні заспівали його акапельно.

Зазначимо, що зібрані від продажу грузинської літератури кошти будуть передані Нічною Вартою сім'ям загиблих.

Дякуємо усім за участь та підтримку! Разом – ми сила!

Прес-служба КУН

 ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

І ПІТИ ПО СЛІДАХ...

23 грудня – 80-а річниця геройської смерті бойовиків ОУН В. Біласа і Д. Данилишина. Пам'ятаймо тих, чиї справи ми наслідуємо!

Як ми можемо жити, сміятись і дихать?
Як могли ми чекати — не битись, а спать
В ніч, коли у в'язниці спокійно і тихо
Ви збиралися вмерти —
у шість двадцять п'ять.

І коли приволікся заплаканий ранок,
Вас покликала смерть у похмурій імлі —
А тепер наші душі і топчуть, і ранять
Ваші кроки останні по зимній землі.

А тепер в кожнім серці пожежу пригаслу
Розпалили ви знову — спаливши життя.
І мов гимн урочистий, мов визвольне гасло,
Є для нас двох імен нерозривне злиття.

Над могилою вашою тиша і спокій,
Та по рідному краю — зловіщі вогні.
І піти по слідах ваших скошених кроків
Рвучко тягнуться сотні окрилених ніг.

Олена ТЕЛІГА

 ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

ВІК ЖИВИ – ВІК УЧИСЯ

Владика Ігор попросив допомогти у середу, 17 грудня, в церкві. А я: «Та ми ж в АТО їдемо». – «Нічого. Один раз без вас обійдуться.» – «Ні, Владико, я ж же маю пофоткати, як реанімобіль у 92-гу будуть передавати. Це ж серед жертводавців наша п.Олена Булгак з Рочестеру на нього гроші давала». Одне слово, не послухалася Владику і поїхала. В результаті, коли на кордоні з Луганською областю реанімобіль, яким ми всі не могли натішитися, зашипів, зупинився і похилився на праве заднє колесо, зрозуміла, що обов'язки перед Церквою треба виконувати першочергово.

«Бідний Йорік», – подумала. Ну, тобто бідні Вадим Приходченко і Валік Бондаренко. Це ж їм під пронизливим вітром перевантажувати авта! І потім вирішувати, як скалічену німецьку швидку доправити до Харкова й шукати для неї іншу підвіску. А це ще витрати. По самі вінця душу переповняли почуття провини і сорому. Владика ніби відчув це і, заспокоюючи, прислав СМСку, що мені мою частку роботи у церкві залишили на суботу. Ну, власне, по тому все якось само собою розрулилося. Валік з Жекою потихеньку довезли хвору Швидку до Харкова на СТО. А ми з Вадимом віддали 44-ій арт-бригаді генератор, профінансований Лесею Михайлівною Довгою з Києва, і мегапланшет для 92-ї арти від Дениса Полякова, і берці від п.Миколи з Києва, і буржуйку, і бурки, і ліхтарики, і форми для підопічних старшини Федорича, і передачку для танкіста Славіка з Києва. Федорич все нахвалював нашого протоієрея Дмитра Романківа: «І такий же у вас батюшка гарний, і так же мої хлопчики його полюбили!!! То ви нам жилетки можете наступного й не везти, а батюшку – «обязательно!»

На зворотній дорозі не могли не заїхати до Покровської церкви у Сватово й не передати отцеві Дмитру наказу із фронту. Повечеряли у трапезній при свічках. (У них теж віяльне вимкнення електрики). Ніби й піст, а, здається, так вишукано, різноманітно і романтично ніде не доводилось смакувати, як у сватівській Покровській церкві. Та й сватівські дівчата-парафіянки, які увечері біжать до храму, щоб нас пригостити, – красуні й розумниці. Та що говорити. Подивіться фото і самі переконайтесь!

Ольга РІЗНИЧЕНКО
Фото автора

Реанімобіль для Щастя зламався на кордоні Харківської і Луганської областей

17.12.2014. Передаємо генератор для 44-ї артбригади у Новоайдарі

17.12.2014. Щастя. Боєць 92-ї Богдан тримає хвіст мінометного снаряду. Проросійські терористи обстріляли наші позиції радіокерованими снарядами російського виробництва 2009 року "Корнет". Спалили дві наші вантажівки і пошкодили танк. Отаке воно – перемир'я!

17.12.2014. Щастя. Передачка в пакеті для танкіста Славіка з батальйону "Золоті ворота". Сепари обстрілюють міст. Танкісти ведуть бій. Зі Славіком зник зв'язок. Чекаємо. Може, під час перемир'я довго не стрілятимуть? На фото: волонтер Вадим ПРИХОДЧЕНКО.

СКАРБИ НАРОДУ

ЩО КРАЙ – ТО ЗВИЧАЙ

Леся РУПНЯК

Найголовніші свята року завжди мають свою символіку. Наприклад, гарно прикрашені ялинки на вулицях і в оселях відразу нагадують – на порозі Різдво і Новий рік. Але чи завжди і всюди ця вічнозелена лісова красуня була і є символом цих свят?

З незапам'ятних часів людина наділяла магічною силою зелені рослини. Пахучу пухнасту ялину вважали особливим деревом. Древні германці вірили, що вона священна, оскільки в ній живе дух лісу, який охороняє людей і рослини, оберігає звірів і птахів. Тому часто до цього дерева приходили вожді племен, щоб вмилостивити могутнього духа лісу, добитися його прихильності. У похмурому світлі факелів виблискували залізні шоломи воїнів, блищала зброя, таємничо звучали заклинання. На колючих засніжених ялинових гілках юнаки розвішували прикраси.

Голландці, англійці, а потім і слов'яни запозичили обряд шанування ялини як символу нев'янучого життя, вічної молодості і сили. Для прикрашання житла використовували її гілки, які ставили у воду задово до свята.

У Росії звичай наряджати на Новий рік ялинку спеціальним указом ввів Петро І. 1 січня 1700 року він велів прикрасити усі будинки ялиновими, сосновими і ялівцевими гілками за зразками, виставленими у Гостинному дворі.

Різдво – свято, якого довго і радісно очікують, так само, як очікував світ народження Месії. І готуються відповідно, заздалегідь. Причому кожен народ доповнює його найголовніший символ – ялинку своїми, властивими тільки йому атрибутами. Наприклад, у Данії підготовка до Різдва починається за два місяці. На вулицях і площах з'являються гірлянди, червоні серця з паперу і шовку, а також солом'яні цапи. На головній міській площі біля ратуші ставлять центральну ялинку, а під нею – великий скляний ящик, куди кидають гроші для бідних дітей з інших країн.

У Німеччині передноворічна веселість починається задово до Нового року. За традицією, що виникла ще в XVI столітті. В останній тиждень листопада майже 200 міст відкривають різдвяні базари. Ярмарки займають головну площу перед ратушею. Торговці в живописних середньовічних нарядах продають ялинкові іграшки, подарунки, імбирний хліб, гаряче вино і смажені каштани. Перш ніж сісти за святковий стіл, діти виконують різдвяну пісеньку. Різдвяна вечеря рясна: смажений гусак і пиріг з горіхами, марципаном і родзинками. У католицьких областях, особливо в Баварії, в дні свят по вулицях проходять процесії ряджених, у багатьох – страхітливий вигляд: обличчя вимазані сажею або приховані під страшними рогатими масками.

У Болгарії неодмінним атрибутом новорічного свята є кизилові палички Першого січня діти, підходячи до рідних і близьких, злегка б'ють їх паличками і вітають зі святом.

У Великобританії будинок прийнято прикрашати гілками гостролистовика та омели білої. За звичаєм раз на рік, у переддень Різдва, у чоловіків є право поцілувати будь-яку дівчину чи жінку, яка зупинилася під прикрасою з цієї рослини.

Одна з давніх традицій – різдвяне поліно. Вважається, що ще стародавні вікінги принесли цей обряд в Англію. На Різдво вони спилювали величезне дерево, і весь рік воно вилежувалося – сохло. І тільки на наступне Різдво його приносили в будинок, і воно горіло в осередку вогнища довго-довго. Якщо ж поліно дочасно гасло, не прогорівши до попелу, господарі чекали біди.

В Італії різдвяне поліно спалюють у перший день Різдва. Це велике дерев'яне поліно, яке завчасно приносять у будинок. За переказами вважається, що палаюче поліно повинно повільно тліти до самого Нового Року, щоб очистити дім від всього поганого, спалити всі неприємності, які сталися в минулому році.

В Австрії символами удачі і благополуччя в новому році здавна вважаються сажотрус і свиня. За давніх часів на Новий рік, коли на вулиці з'являвся сажотрус, люди бігли за ним, намагаючись доторкнутися і забруднитися сажею.

У Грецію Різдво приходить з шумом і галасом. 24 грудня діти виходять на вулиці з барабанами і дзвіночками і співають так звані Каланда – хвалебні пісні, які повинні принести щастя. За це вони отримують маленькі подарунки. Впродовж 12 ночей для захисту від будинкових духів – калікантзарі – палять різдвяні вогні.

У Америці з її багатонаціональним населенням звичаї строкаті. Однак те, що присутнє завжди і за будь-яких умовах, – це гігантські різдвяні ходи, святкова ілюмінація у всіх палісадниках і, звичайно, різдвяна індичка.

У В'єтнамі, Кампучії, Кореї, Монголії обов'язковим аксесуаром Нового року є граблі, декоровані різними дорогими прикрасами. Саме ними в новорічну ніч «загрібають щастя». Ще на Сході поширені різдвяні ярмарки, на яких можна придбати не тільки одяг, продукти, прикраси й подарунки, але навіть... мрії, надії і щастя. Звичайно, символічні, як от хамаюмі – затуплені стріли з білим пір'ям, якими виганяють злих духів, або такара-буне – кораблики з рисом і сімома богами, які сидять на палубі, уособлюючи благополуччя й успіх.

Однією з найяскравіших прикрас японського будинку перед Новим роком є кадомацу («сосна біля входу»). Кадомацу, вітання Божеству Новорічного свята, переважно виготовляють з сосни, бамбука, сплетених рисових соломинок. Прикрашають вітками папороті й мандарина.

Усі, хто потрапляє на Різдво до Китаю, помічають перш за все Дерева Світла, аналог нашої ялиночки. Вони прикрашені посхідному яскравими і вишуканими ліхтариками, квітами, гірляндами. Ці прикраси китайські християни використовують і в святковому убранстві своїх будинків.

У Гвінеї в перший день нового року водять по вулицях слонів. Жителі при цьому співають і танцюють. Під захоплені вигуки публіки танцюристи смугують себе кинджалами. Дивно, але крові майже немає, і шрами швидко затягуються. Кажуть, що це завдяки чудотворним мазям, які роблять тіло несприйнятливим до болю.

В особливе свято особливими є й подарунки. У Швеції напередодні Нового року прийнято дарувати один одному саморобні свічки, оскільки світло тут символізує радість і веселощі. А кращий новорічний подарунок односельцеві у Франції – колесо. До речі, понад сотню літ тому в цій країні був дуже цікавий новорічний звичай. Господиня, яка в цей день першою набирала воду з джерела, повинна була залишити там пиріжок, спечений своїми руками. Кожна наступна жінка брала пиріжок, що лежав біля джерела, і залишала свій. Таким чином за один день все село обмінювалася здобою і хорошими новорічними побажаннями.

Англійці не стільки переймаються самим подарунками, як їх вартістю, пильнуючи, щоб в усіх вона була приблизно однаковою. У сімейному колі дуже часто церемонія розподілу подарунків проводиться за старою традицією – шляхом жеребкування. Обов'язково дотримується звичай розсилати листівки з різдвяним сюжетом усім знайомим.

Італійці завжди піклуються про те, щоб вступити в новий рік не тільки у оновленому інтер'єрі, але і в новому одязі. Досить цікаво виглядає стародавній звичай: 31 грудня чоловіки й жінки дарують близьким червону білизну. Саме цей колір символізує новизну.

У Південній Німеччині й Австрії часто дарують скляних або фарфорових свинок, які часто є скарбничками. Адже разом із достатком ця домашня тваринка принесе в оселю тепло і радість, оскільки свиня в германських народів є ще й символом сонця. Крім того тут, як і в Естонії та Шотландії, дарують фігурки сажотруса із знаряддями ремесла – високим циліндром і гирею на мотузку з йоржиком, який приносить щастя. Шотландці в новорічну ніч не відправляються до друзів без шматка пирога, склянки вина і кусочка вугілля. За їх віруваннями, це найкращий спосіб на цілий рік забезпечити родину їжею, питтям і теплом.

У Америці головну увагу приділяють не так подарункові, як його оформленню. У різдвяний вечір сім'я і друзі із захопленням відкривають подарунки, які можуть бути загорненими в десять «одеж», як капустина.

У Франції на Noel (Різдво) дарують все що завгодно, хоча і дотримуються суворіших правил, ніж за океаном. Так, парфуми може своїй дружині подарувати тільки чоловік, такий подарунок від іншого чоловіка вважається не дуже пристойним.

Жителі північної Індії прикрашають себе рожевими, червоними фіолетовими або білими квітами. У південній Індії матері ставлять солодощі, квіти і невеликі подарунки на спеціальний піднос. Вранці нового року діти з закритими очима чекають, поки їх не підведуть до підноса. Тільки тоді вони отримують свої подарунки.

У Японії існує традиція: перед Новим роком дарувати листівки з зображенням тварини, яка відповідає цьому року. Дарують також іграшки й сувеніри.

Але найнесподіванішими подарунками можна вважати вирізані з льоду фігурки моржів і білих ведмедів, які дарують один одному ескімоси Гренландії. Оскільки в Гренландії навіть влітку холодно, як у нас на Новий рік, крижані подарунки не тануть роками.

Напередодні свята в Іспанії, відправляючись у будь-який будинок, слід покласти в подарункову корзину шампанське. В Ірані, де новорічні урочистості тривають цілий тиждень, прийнято дарувати один одному яйця. Пов'язано це з однією древньою легендою. Колись у день весняного рівнодення міфічний цар персів Джемшид влаштував щось на зразок феєрверку і обдарував усіх курячими яйцями, символізуючими зародження життя. Глава сім'ї дарує домочадцям новий одяг. На святкові столи неодмінно ставлять часник, оцет, пророслe зерно, сік молодих колосків, блюдо з плаваючим зеленим листям, а іноді і келихи з живими рибками. Хороша прикмета – перебити старий глиняний посуд.

І, звичайно, жоден Новий рік і жодне Різдво не обходиться без симпатичного казкового персонажа, якого з нетерпінням чекають і діти, і дорослі. У нас це Святий Миколай, який приходить напередодні цих свят, а різдвяні дарунки знаходимо під ялинкою, в Росії – Дід Мороз, в Америці – Санта Клаус, у Швеції – Юль Томтен, у Франції – Пер Ноель, в Німеччині – Кнехт Рупрехт. Італійського Санта Клауса звуть Баббо Натале, однак головним новорічним персонажем тут є добра стара фея Бефана. Вона проникає в будинки через пічну трубу і залишає малечі подарунки.Чемним дітям вона приносить шоколад, а маленьким пустунам набиває панчішки крихітними чорними вуглинками. Виглядає вона щонайменше оригінально: відьма з великими виступаючими вперед зубами, гачкуватим носом, одягнена в загострений капелюх, довгий плащ і діряві вовняні панчохи. Транспорт Бефани – мітла або кінь. За давньою легендою, Бефана, родом із Вифлеєму, зустріла на своєму шляху волхвів, які поспішали з подарунками до новонародженого Ісуса. Вона дуже хотіла піти з ними, але отримала відмову. Натомість їй веліти ходити по світу й обдаровувати подарунками всіх слухняних і добрих дітей.

В новорічну ніч у Греції подарунки перед дитячими ліжечками кладе Святий Василь. Дорослі отримують різдвяний пиріг із запеченою в нього золотою монетою. Хто знайде монету, той, згідно з переказами, буде щасливий цілий рік.

В Японії роль Діда Мороза виконує божество Хотеносе. Воно зображається у вигляді товстого веселого мужика з великим мішком за спиною. Але на відміну від Діда Мороза і Санта-Клауса у нього є очі на потилиці. І багато дітей вірять, що Хотеносе усе бачить і усе знає про їхні витівки.

А ось у Норвегії діти чекають дарунків від кози. Її зустрічають святковим частуванням – сухими колосками вівса, які на Новий рік кладуть у дитяче взуття. На ранок замість колосся діти знаходять у своїх черевичках гостинці. Місцева легенда оповідає про те, що норвезький король Олаф Другий одного разу врятував поранену козу, знявши її зі скелі. Тварину доставили у палац, вилікували і відпустили. На знак подяки вона щоночі приносила рятівнику рідкісні цілющі рослини.

УКРАЇНСЬКА ТРАДИЦІЯ

МАГІЯ СВЯТВЕЧІРНЬОГО СТОЛУ

Леся РУПНЯК

У різних країнах і в різних народів кожна страва на новорічному та різдвяному столі наділена своїм особливим змістом і значенням. Це дуже давні звичаї і давня символіка, яка корінням своїм сягає в глибину віків аж до первісних вірувань. Ми в Україні не уявляємо собі Святвечірнього столу, на якому не було б дванадцяти страв. Навіть найбідніша родина старалася мати їх саме стільки, щоб наступний рік прожити в достатку. Найголовнішою, звичайно, вважається кутя, яка прийшла до нас з часів вшанування культу предків. Звичай частувати на поминках коливом (солодкою кашею) подекуди зберігся й сьогодні.

Однак, мало хто знає, що кутю й узвар готували не тільки для частування душ, а й для частування богів, що її традиційно приносили в жертву богу скотарства Велесу. І саме на Святий вечір, коли на спільну вечерю збирається увесь рід, коли до неї запрошуються й душі померлих, щоб з'єднати коріння і крону роду цього, господиня набирає в окрему макітру і глечик трохи куті й узвару й ставить коло дідуха. В той спосіб вона намагається умилостивити того, хто опікується її худібкою, яка, діставши в цей диво-вечір дар мови, може й поскаржитися на поганий догляд, а також накриває стіл для померлих родичів. Адже згідно з давніми віруваннями їх душі ціле літо працюють у полі, піклуючись про гарний урожай, а зимують там, де зберігають хліб, віддаючи при цьому перевагу колоскам. Ще одна поминальна страва на святвечірньому столі – капуста. Всі інші мають магічну символіку, спрямовану на здоров'я й благополуччя родини. Наприклад, голубці сприяють тому, щоб члени родини так трималися купи, як тримаються зернятка каші в домівці листка. В борщі головним є буряк, який, ймовірно, прийшов у слов'янську, зокрема, українську, кухню з Риму як овоч цілющий і від багатьох хвороб помічний. Не випадково древні римляни називали його золотим яблуком. Квасоля або горох символізують міцну сім'ю, якій в злагоді, як зерняткам у стручку, не страшні ніякі негаразди. Гриб через свою здатність швидко й раптово виростати (вискакувати з землі) вважають рослиною хтонічною, тобто такою, що пов'язана з потойбічним світом. А ось вареники й пампушки мають космічне походження.

Річ у тому, що головними своїми божествами наші предки вважали Сонце і Місяць, які, згідно з повір'ями, творили подружню пару. Божественна родина була багатодітною. Їхні доньки – ясні зорі, а сини – буйні вітри і рясні дощі. Всі разом вони дбали про лад на землі. Щодо вареників і пампушок, то вони своєю формою нагадують ці два небесні світила. Решту страв, зрозуміло, пісних, господиня добирає на свій розсуд, залежно від смаків членів своєї родини, роду їх занять і господарських потреб. Це може бути печена картопля, грибна юшка, різні мачанки (із слив, оселедців тощо), мед (якщо є пасіка). Єдиним християнським символом на цьому столі є риба, адже це – символ Ісуса Христа. Крім того, абревіатура із слів Ісус Христос Син Божий по староєврейськи читається як «риба».

В інших країнах світу теж є своя символіка різдвяного, а подекуди й новорічного, столу. Однак, до сьогодні збереглися далеко не всі міфи, які її пояснюють. Дуже схожий до нашого святвечірній стіл у поляків. Тут теж подають дванадцять пісних страв. Обов'язковими є риба, яка, особливо короп, у багатьох країнах вважається символом сімейного щастя і благополуччя, грибний суп або борщ, каша ячмінна з чорносливом, галушки з олією, на десерт – шоколадний торт. Такого ж меню дотримуються господині в Чехії та Словаччині. Щоправда, кашу вони воліють перлову, а на солодке – струдель (листковий рулет з яблуками), предмет гордості кожної гарної господині.

Натомість в Англії традиційною різдвяною їжею вважаються пудинг і смажений гусак або фарширована індичка з овочевим гарніром. Пудинг готують із хлібних крихт, борошна, сала, ізюму, яєць і різних прянощів. Перед подачею його обливають ромом, підпалюють і палаючим ставлять на стіл. У пудинг або різдвяний кекс запікають шестипенсову монету. Вважається, що удача цілий рік супроводжуватиме того, в чиєму шматочку виявляться гроші. Новорічні пироги з сюрпризами печуть у Румунії, Австралії, Болгарії. Там вірять: кому дістанеться запечена в начинці монетка, горішок, стручок перцю, той в наступному році заведе родину, йому посміхнеться фортуна. Щодо індички, то її вважають окрасою різдвяного столу в багатьох країнах. Наприклад, французи споживають її смаженою, а крім того – устриці, паштет з гусячої печінки, шампанське і сири. В Греції подають індичку в вині. Люблять її й ірландці, але іноді можуть замінити добрим окостом. А фіни віддають перевагу овочам і фруктам: тут неодмінним атрибутом новорічного столу є сливовий кисіль і рисова каша.

У Німеччині на Святвечір обов'язково подають яскраво розфарбоване блюдо з яблуками, горіхами, родзинками і пирогами. Символіка тут така: яблуко – плід пізнання добра і зла, горіхи з їхньою твердою шкарлупою і смачною серцевиною символізують таємниці й труднощі життя. Німці кажуть: «Бог дав горіх, а людина повинна розколоти його». Святвечір тут не обходиться без коропа або оселедця, на Різдво центральною «фігурою» столу є смажений гусак.

Гусака, фаршированого фруктами, або качку їдять данці, на різдвяному столі ця птиця сусідить з рисовим пудингом, посипаним корицею.

У Голландії однією з головних національних новорічних страв є солоні боби, а також кролик, оленина або дичина. Бельгійці ж полюбляють телячу ковбасу з трюфелями, м'ясо вепра, традиційний торт, вино. В Люксембурзі на святковий стіл подають кров'яну ковбасу, яблука та місцеве ігристе вино. Іспанці з апетитом вминають смаженого баранчика, молюсків, індичку, молочне порося і все це запивають добрим хересом.

Цікаво, що в Іспанії, Португалії, на Кубі символом достатку і щасливого сімейного вогнища здавна вважають виноградну лозу. Тому жителі цих країн з боєм годинника опівночі з'їдають дванадцять виноградин – за числом ударів годинника. З кожною виноградиною загадують бажання – дванадцять заповітних бажань, по одному на кожен місяць року. В Іспанії основним святом зимового циклу є Різдво: цей вечір проводять виключно з родиною, за багато накритим столом. Незважаючи на вік, гурмани від малого до великого віддають перевагу солодкому, яке може бути представлене десятками різних страв. Виноград, горіхи, сочевицю подають у новорічну ніч і в Італії як символ здоров'я, довголіття, благополуччя, а також білу квасолю, турецький горох, боби з медом, капусту, рис, зварений в мигдалевому молоці, і макарони з сардинами в соусі з волоських горіхів. Зберігся звичай подавати на вечерю вугрів або блюдо з тріски або устриць. Під час різдвяної вечері за традицією їдять освяченого гусака. Риба, зокрема, сушена солона тріска, є царицею святкового столу в Португалії.

В Угорщині прийнято, щоб на Новий рік на столі було порося, причому не обов'язково печене чи заливне, воно може бути й шоколадним і традиційне блюдо — часник з медом. А ось птиці в цей день не подають, щоб щастя не відлетіло з будинку.

Австрійці згідно із звичаєм на обід їдять свинину – на щастя, хрін – на здоров'я і зелений горошок – щоб гроші водилися. Монетний двір у Відні вже кілька десятків років чеканить до Нового року спеціальну монету-сувенір. На ній зображений хлопчик верхи на свині.

Кожна страва на новорічному та різдвяному столах наділена в різних країнах, у різних народів своїм особливим змістом і значенням. У Японії господині готують під Новий рік їжу з продуктів, що приносять, як вони вважають, щастя: морська капуста дає радість, довга локшина тосі-косісоба – символ довголіття, рисове печиво — символ достатку в сім'ї, смажені каштани – успіх у справах, горох і боби – здоров'я, варена риба – спокій, бадьорість духу, ікра оселедця – щасливу родину, багато дітей, акороп – символ сили. Новорічна трапеза в японських сім'ях проходить тихо і спокійно без гучних бесід і застільних пісень. Ніщо не повинно відволікати від думок про те, що чекає кожного в наступаючому році. У новорічну ніч дзвони храмів відбивають 108 ударів. З останнім ударом належить лягати спати, щоб встати перед світанком, вийти на вулицю і зустріти Новий рік з першими променями сонця. Для тих, хто проспить, новий рік буде невдалим.

У китайців на новорічному столі обов'язково мають бути зрізані нарциси. Починають вечеряти тоді, як зберуться усі члени сім'ї. Якщо ж хтось з них у від'їзді, під час вечері рідні залишають йому місце, ставлять посуд і палички для їжі, щоб імітувати присутність. Як тільки стрілки годинника почнуть відлічувати перші хвилини року, що настав, багато китайців йдуть на Велику китайську стіну. За старим звичаєм потрібно забратися якомога вище, тільки тоді супроводжуватиме удача.

Українські колядки

* * *

Я – маленький хлопчик,
Сів собі на стовпчик,
В сопілочку граю,
Діток забавляю.

А ви, люди, чуйте,
Коляду готуйте.
Яблучка, горішки –
Це мої потішки.

* * *

Колядин-дин,
Я, бабусю, один.
Винеси мені пиріжок
Та положи у мішок.
З руками, з ногами,
Щоб бігав за нами.

* * *

Коляд, коляд, колядниця,
Добра з медом паляниця,
А без меду не така,
Дайте, тітко, пирога.
Як не дасте пирога,
Возьму бика за рога,
Поведу на торжок,
Куплю собі пиріжок.

* * *

Коляда, коляда,
Дай, дядьку, пирога!
Як не даси пирога,
Візьму вола за рога,
Та виведу на моріг,
Та виломлю правий ріг.
У ріг буду трубити,
Волом буду робити,
Хвостом буду поганять
Та на гречку орать.
Добривечір!

* * *

Що в дядька, дядька
Три стоги стоять.
Один стіг пшениці –
На паляниці,
Другий стіг гречки
На варенички,
А третій овса,
Та й колядка вся.

* * *

Ой чи є, чи нема
Пан господар вдома?
Щедрий вечір, добрий вечір,
Пан господар вдома?

Ой нема, ой нема,
Та й поїхав до млина.
Щедрий вечір, добрий вечір,
Та й поїхав до млина.

Та й муки спитлювать,
Меду-пива купувать.
Щедрий вечір, добрий вечір,
Меду-пива купувать.

Меду-пива купувать,
Щедрівників частувать.
Щедрий вечір, добрий вечір,
Щедрівників частувать.

КОЛЯДА УКРАЇНСЬКИХ ДІВЧАТОК

Ясна зірка засвітила,
Це мати Марія –
Пречиста Лелія –
Бога зродила.
Там Ангели все співають,
І вбогі пастушки –
Вкраїнські діточки –
Христа вітають.
Слава тобі, Христосе, на сіні!
Просвіти рідний край –
І кращу долю дай
Всій Україні!

 ВАКХАНАЛІЯ ОЛІГАРХІВ

ХТО ПРОВОКУЄ АВАРІЙНІ ЗНЕСТРУМЛЕННЯ СПОЖИВАЧІВ?

Наталка ПРУДКА

Рекордну кількість відключень від електромережі державний диспетчер – НЕК «Укренерго» – здійснив 16 грудня, збільшивши втричі – до 6525 МВт – затверджений на цей день графік аварійних відключень потужністю 2116 МВт!

Це рівнозначно тому, що із єдиної енергосистеми держави враз були б виведені шість з половиною атомних енергоблоків-мільйонників (всього в Україні на 4-ох АЕС НАЕК «Енергоатом» працює 15 енергоблоків).

Офіційно державний диспетчер заявив, що причиною стала зупинка енергоблоків на теплових електростанціях через відсутність палива та нібито пошкодження обладнання.

Чому ж в дійсності раптом масово вийшли з ладу підготовлені до зими енергоблоки генеруючих компаній «ДТЕК Дніпроенерго» (власник Рінат Ахметов – 72,9 відсотка) та ПАТ «Центренерго», постачальником вугілля для якої були структури Олександра Януковича? Відповідь повинні шукати правові структури, адже занадто дивно виглядає масове знеструмлення споживачів, тоді як державними органами давно узгоджено закупівлю російської електроенергії та вугілля – і російського, і африканського.

Чому ж досягнуті домовленості працюють лише на папері? Кому в Україні вигідно блокувати нормальну роботу енергосистеми? Однозначно, що причиною таких потужних збоїв стала не лише війна з російським агресором. Відключення споживачів від електроенергії детонувало хвилю величезних протестів зі сторони промислових підприємств. Їх ніхто не попереджає про час, коли будуть знеструмлені, тому це завдає несподіваного удару по обладнанню та побутовій техніці. Збитки від простою та псування обладнання вимірюються мільярдами гривень – промислові споживачі масово готують судові позови на їх відшкодування.

За словами адвоката Юлії Жигалюк, «відповідальність за збитки, завдані через перерву в електропостачанні та недотримання порядку переведення на аварійну (екологічну) та технологічну броню через дії (бездіяльність) електропередавальної організації відшкодовуються відповідно до законодавства України. Постачальник електроенергії зобов'язаний попередити споживача не пізніше ніж за три робочі дні перш ніж припинити повністю чи частково постачати йому електроенергію», – говорить Юлія Жигалюк.

Федерація роботодавців України поширила заяву про наявність корупційних ризиків «на етапі визначення підприємств для відключень у разі виникнення такої необхідності». Чим обґрунтовані такі звинувачення?

ВІЙНА РОЗПАЛИЛА АПЕТИТИ ОЛІГАРХІВ

Уже зараз впевнено можна стверджувати, що аварійних відключень в таких обсягах не повинно бути, адже фахові енергетики ще в серпні передбачили сценарій можливого осінньо-зимового колапсу. Щоб уникнути каскадної аварії, тоді ж розробили низку заходів, спрямованих на попередження аварійного знеструмлення споживачів.

Проте олігархічні клани в конкурентній боротьбі за ринки вугілля та монопольний доступ до міждержавних електромереж фактично повністю заблокували постачання вугілля на теплові електростанції (ТЕС). Блокується також експорт російської електроенергії, що унеможливило б такі потужні аварійні відключення споживачів.

В умовах війни, коли енергосистема штучно доведена до межі краху, організатори та учасники цього дійства, серед яких і вище керівництво держави, фактично стали державними зрадниками. Все списувати на війну – це злочин, адже факти свідчать, що можна було б уникнути такого болісного удару по вкрай зубожілих споживачах та нашій промисловості, яка й без того перебуває в стані стагнації.

Від колапсу енергетику поки що рятує «небесна канцелярія», адже з потеплінням у грудні теплові електростанції скоротили обсяги споживання вугілля на десятки тисяч тонн (в морозну погоду станції спалюють щодоби понад 100 тис т). За прогнозами синоптиків, з нового року грянуть сильні морози. Якщо ж до того часу зажерливі конкуренти, інтереси яких відстоюють й деякі представники владного Олімпу, не вгамують свої апетити, на безпечне проходження осінньо-зимового максимуму навантажень 2014-2015 рр. можна не сподіватися. І комусь таки доведеться відповідати перед військовим трибуналом, адже факти свідчать про навмисні, а ще – непрофесійні дії на енергоринку України, що довело енергетику до катастрофічного стану.

СЕРПЕНЬ: НАДЗВИЧАЙНИЙ СТАН НА ЕНЕРГОРИНКУ

Як зберегти енергосистему від розвалу? Це питання постало перед енергетиками та Кабінетом Міністрів на початку серпня 2014 року. Тобто, відразу після того, як у липні почалося різке падіння вуглевидобутку. Внаслідок воєнних дій у липні видобуток вугілля скоротився на 16,2 відсотка, тоді як падіння за сім місяців становило лише 0,5 відсотка.

Крім того, в умовах суцільних руйнацій стало неможливо доставити вугілля на станції. У серпні на складах ТЕС запаси вугілля були вдвічі менші, ніж потрібно до початку опалювального сезону. (УП http://www.epravda.com.ua/columns/2014/08/19/484160/view_print/).

З огляду на це, за ініціативою енергетиків Кабінет Міністрів запровадив надзвичайний стан на оптовому енергоринку (ОРЕ), що дозволило змінювати алгоритм розподілу коштів ОРЕ.

Учасникам ринку встановили «особливі умови купівлі-продажу електроенергії, а також її експорту або імпорту», – сказано в урядовому документі.

Особливими повноваженнями уряд наділив НЕК «Укренерго», яка здійснює оперативно-технологічне управління об'єднаною енергосистемою України. Проте діяти «Укренерго» може лише за погодженням з Міненерговугілля та з огляду на запаси палива на ТЕС.

У виробництві електроенергії задіяні 14 ТЕС, з яких сім працюють на газовому вугіллі, видобуток якого здійснюють на шахтах поза зоною АТО. Решта сім станцій працюють на антрацитовому вугіллі, яке видобувають лише на шахтах в зоні воєнних дій.

В серпні поповнення зимових запасів повністю припинилося, тому в Україну почали імпортувати вугілля з Росії та Австралії, а також оголосили про майбутній імпорт з Південно-Африканської Республіки (ПАР) обсягом 1 млн тонн.

В ЧИЇХ ІНТЕРЕСАХ ПРОВЕДЕНО КАДРОВІ ЧИСТКИ?

Народна мудрість стверджує: коней на переправі не міняють. Але для влади народ – не авторитет навіть у ці найскладніші для енергетики часи.

Яких злочинних дій ще можна очікувати від владних непрофесіоналів – фінансисти, юристи, економісти, дипломати – вони ж уяви не мають про ті страшні наслідки, які можуть статися в разі каскадної аварії в енергетиці. Скільки людей загине на операційних столах внаслідок знеструмлення лікарень, де давно вже немає ні резервних генераторів, ні палива для них. До сумного переліку смертей можуть потрапити і їхні родичі та друзі.

Але боротьба за надприбутки – не переборна рушійна сила для олігархів. Варто згадати, чим закінчилася історія з імпортом першої партії (250 тисяч т) африканського вугілля державною компанією «Укрінтеренерго» наприкінці жовтня? З того часу поставки були зупинені. Водночас екс-міністра Юрія Продана залякували викликами до Генеральної прокуратури, а керівника «Укрінтеренерго» Володимира Зиневича посадили за грати нібито з причини закупівлі неякісного вугілля.

Дивно, але перша партія африканського вугілля успішно згоріла на теплових електростанціях. То чому наступні три партії (по 250 тис т кожна) вже викупить ДТЕК Рината Ахметова? Дорогоцінний час втрачено, тоді як в топку котла ТЕС потрібно весь час вкидати вугілля, щоб не було аварійних відключень споживачів. Схоже, комусь не сподобалася поява на ринку вугілля державної компанії «Укрінтеренерго» та її керівника Володимира Зиневича. До речі, 16 грудня Апеляційний суд Києва вже відпустив його під домашній арешт (раніше від Володимира Зиневича вимагали задаток 365,4 млн грн.). Схоже, скоро його виправдають за відсутністю зловживань.

Сам Володимир Зиневич на своїй останній прес-коференції пояснив, що під час транспортування з Африки вугілля в танкері намочив дощ, тому його калорійність тимчасово впала на 20 відсотків, але вугілля висохне і вона відновиться. Скоріше за все, так воно й сталося, але вже втрачено майже 2 місяці.

Дісталося на горіхи за вугілля з ПАР й міністрові Юрію Продану – йому кайданки не вдягали, але з посади таки звільнили. І замінили непрофесіоналом в енергетиці – мабуть, це буде кредит довіри за лояльність до олігархів.

Тепер Міненерговугілля керує інвестиційний банкір Володимир Демчишин – своїми надзвичайно некоректними коментарями він уже шокував журналістів та колишніх міністрів. У соціальних мережах надто бурхливо обговорюють його цитати, закликаючи парламентаріїв урятувати державу від загибелі. Схоже, за подібним сценарієм розгортаються події щодо імпорту російської електроенергії. Олігархат відвойовує право повної монополії на всі міждержавні лінії електропередач, нехтуючи інтересами споживачів.

Тому й не дивно, що вже проведено чистки в Міненерговугілля – енергетиків за освітою та професійною діяльністю звідти прибирають. Зокрема, наприкінці листопада міністр Кабінету міністрів Остап Семерак заявив, що уряд звільнив заступника міністра енергетики та вугільної промисловості Вадима Улиду.

«Ми відреагували на рішення Міненерговугілля, яке схвалює імпорт електроенергії з Російської Федерації, відповідний дозвіл підписав заступник міністра Улида, його сьогодні було звільнено», – заявив Семерак. До речі, Вадим Улида після такої заяви власноруч написав заяву про звільнення. Дійсно, за його підписом було погоджено можливість закуповувати електроенергію з Росії двом компаніям, які на той час звернулися до міністерства – це ДТЕК та «Енергомережа».

Але погодження – це аж ніяк не дозвіл на імпорт, а лише підтвердження того, що Україні дійсно таки потрібно імпортувати електроенергію для покриття дефіциту. Цього ж вимагав і сам Президент України – вимогу про необхідність експорту російської електроенергії ставить РНБО (Указ президента №876/2014).

Ще більший подив викликає те, що через тиждень після звільнення Вадима Улиди Кабінет Міністрів таки погодив тимчасовий імпорт компанії «Укрінтеренерго». Але пройшло вже майже два тижні, а віз і нині там, тобто, хтось штучно блокує імпорт з Росії.

Прийде час, і комусь таки доведеться відповідати за все скоєне, адже нікуди не зникнуть дані про те, що з метою уникнення колапсу в опалювальний сезон енергетики-професіонали підготувалися належним чином, але політики з олігархами запустили свій сценарій розвалу української економіки.

ПРОГНОЗНИЙ ДЕФІЦИТ ПОТУЖНОСТЕЙ – 3000 МВт

У вересні фахівці НЕК «Укренерго» розрахували прогнозний баланс виробництва та споживання електроенергії. Очікуваний дефіцит генеруючих потужностей через відсутність палива в осінньо-зимовий період вони оцінили від 1500 до 3000 МВт – це 10 відсотків від загального обсягу споживання. Стало зрозуміло, що 10-відсотковий дефіцит потужності може призвести до масових відключень споживачів по всій країні, починаючи з листопада.

Дефіцит потужностей для виробництва електроенергії зумовлений тим, що з територій Донецької та Луганської областей, які перебувають під контролем бойовиків, практично повністю припинено постачання вугілля антрацитової групи.

З метою недопущення відключення споживачів та економії вугілля, ще влітку були вжиті всі можливі технічні заходи з оптимізації структури виробництва та режимів роботи єдиної енергосистеми України. Переглянуто ремонтні програми енергогенеруючого обладнання з метою забезпечення максимальної кількості енергоблоків на період максимальних зимових навантажень.

Тоді ж розпочали поставки імпортного вугілля – російського та австралійського. Але з огляду на різке зростання споживання електроенергії після настання холодів та недостатніми обсягами постачання вугілля, запаси вугілля на складах станцій впали до критичного рівня.

Зокрема, на кінець листопада на складах залишилося лише 1,3 млн. т вугілля (газового – 1,06 млн. т, антрацитового – 0,6 млн т), тоді як необхідний запас для надійного проходження зимового періоду, відповідно до прогнозного балансу мав би становити на початок 2015 року – 3,1 млн т (газового вугілля – 1,7 млн т, антрацитового – 1,4 млн т).

Відсутність палива на складах, пошкодження електричних мереж у Донбаському регіоні, обмеженість видачі потужностей Старобешівської та Зуївської ТЕС (до 900 МВт), повна зупинка Слав`янської ТЕС – проблеми, які здолають не скоро. Через пошкодження електричних мереж Луганська ТЕС працює відокремлено від енергосистеми України.

Можна було б запустити газомазутні енергоблоки ТЕС, але тоді ціна виробленої електроенергії сягне 1,93 грн за кВт-г, що майже вдвічі вище, ніж на вугільних енергоблоках (0,9 грн за кВт-г).

До речі, газомазутний блок 800 МВт витрачає від 3 до 4,8 млн. куб метрів газу за добу (в середньому 120 млн куб м за місяць). У разі, якщо такий блок запустять, то весь газ, який припасли для комунальних котелень, згорить на теплових електростанціях. А це недопустимо.

На думку енергетиків, з огляду на гальмування поставок вугілля з Росії та ПАР, єдиним засобом для збалансування енергосистеми міг би стати імпорт енергії з Росії за ціною, співставною з вартістю на оптовому енергоринку ринку України – приблизно 0,9 грн за кВт-г.

Відповідним наказом Міненерговугілля від 24.11.2014 «Про забезпечення надійної паралельної роботи ОЕС України» доручено НЕК «Укренерго» забезпечити імпорт електроенергії з Росії потужністю до 1500 МВт – це дозволить щомісячно економити близько 500 тис. т вугілля дефіцитної антрацитової групи.

Але далі цього справа не рухається. Натомість запущено маховик аварійних відключень споживачів, подвоївши прогнозний дефіцит потужностей.

Не зрозуміло, чому правоохоронні органи не помічають того, що діється, і хто мав би відповісти за штучне гальмування з вирішенням проблеми, адже енергетика України балансує на межі прірви.

АРТЕФАКТИ УКРАЇНИ

«ЛИШ ЗГОРТОЧОК СТАРОГО ПОЛОТНА»

Волинська сенсація: відтворено серпанок для Мавки

«Волинський серпанок». Так називається унікальний культурний проект, який приховує багато таємниць минулого і немало прадавніх кодів українства. Сьогодні не всі знають, що серед артефактів України волинський серпанок має особливу історію. Це унікальна тканина, виткана з тонкої, майже прозорої, як ранковий туман, нитки з особливого льону. Таку тканину виробляли в минулі століття лише в одній місцевості світу – на Волині. І саме Мавка з «Лісової пісні» Лесі Українки була увінчана серпанком.

Понад 100 років вважалося, що техніку виготовлення волинського серпанку втрачено назавжди. Але кілька років тому громадська організація «Центр дослідження й відродження Волині», не сподіваючись на щедрість олігархів, самотужки взялася відродити цю легендарну тканину. І ось нещодавно «Волинський серпанок» увійшов до чарту фіналістів проекту «Ярмарок ідей» Міністерства культури України.

Отже – про серпанок, про його неповторність та історичну цінність у розмові з Володимиром ДЗЬОБАКОМ, ініціатором відродження народного промислу та його палким місіонером.

– Уперше я замислився над відродженням такого унікального промислу як виготовлення серпанку, прозорої тканини з льону, у березні 2010 р., – розповідає кандидат історичних наук Володимир Дзьобак. – Я вже давно пишу книжку про село Срібне Радивилівського району Рівненської області. В цій роботі велику допомогу мені надала родина. Мама розказувала, які в селі були ремесла і промисли, як добре було б їх відродити. Наприклад, ткацтво. В нашій сім'ї ткав дід. Але коли зароджувалась ідея (щодо відродження старовинного ткацтва), то тато лише сміявся наді мною.

Втім, коли кажуть, що чогось зробити неможливо, то це для мене тільки потужний стимул діяти всупереч цьому твердженню.

Почали з того, що три роки тому дали в місцеві газети оголошення: хочемо купити старі верстати і ткані речі. Згодом зібрали з Рівненської та сусідньої Волинської областей пристойну колекцію. Потім замовили обладнання – копії верстатів 1911—1913 рр. І знайшли дівчат, які горіли бажанням створювати унікальні старовинні речі.

До речі, майстриням знадобилося три роки, аби з нуля відродити особливості ткання серпанкового полотна. Були сотні спроб його виготовити, аж поки структура і товщина тканини стали відповідати історичному оригіналу початку XX ст. Колись про легкий і напівпрозорий серпанок мріяли багато дівчат. Вбрання з серпанку тішило заможних панянок і наречених, коли ті йшли до шлюбу. І раніше, і тепер найбільша складність процесу в тому, щоб витягнути тонесеньку ниточку: вона насправді дуже тонка. Серпанкову тканину робили зі специфічного сорту льону. Називається він льонлущик. Його збирали, перш ніж коробочка з насінням почне розлущуватись. Тільки з нього й можна отримати таку тонку нитку. А повністю зрілий льон придатний для виготовлення грубої тканини.

Серпанок згадується в «Лісовій пісні» Лесі Українки. Ось лише одна цитата: «Срібний серпанок на ній звився вгору, чорні коси розмаялись і змішалися з вогнистими кучерями Перелесника». Цю особливу тканину згадує також Іван Нечуй-Левицький. Про неї говорили, але мало хто бачив. Серпанок зберігся і в інших народів, але лише як жіночий головний убір. Наприклад, у кримських татар, в арабському світі. А як одяг, серпанок зберігся тільки в Україні – в Рівненській області. Український костюм із «серпанку» – це сорочка, потім сукня (або спідниця) і фартушок...

– Пане Володимире, чи допомагали вам у справі відродження народного ремесла українські меценати?

– На жаль… Жоден меценат і жоден благодійник не допоміг. Самотужки знайшли верстати. Щось знаходили в книжках. Про інше радилися з фахівцями – Аллою Українець із Рівного та Надією Горак зі Львова. Спочатку ткали просте широке полотно з льону.

– Щодо цього особливого сорту льону: де ви берете сировину для серпанку?

– Цього сорту льону – лущику – тепер в Україні не вирощують. Вирощували до 1947 р. включно. А потім лущик замінили на льондовгунець. Він був вищий. У результаті – більша нитка, більше пряжі. Та для нашого серпанку він не годиться. Тому тепер лущик доводиться заводити з-за кордону: Італії, Франції, Прибалтики. Ми поставляємо також частину вовняних ниток із Туреччини, Нової Зеландії…

– Скільки сьогодні людей задіяно у «вашій» команді, тобто тих, хто, власне, й виготовляє волинський серпанок, проходячи всі технологічні етапи?

– У штаті п'ять осіб, які безпосередньо задіяні в проекті. Працюємо не тільки над українським серпанком. Разом зі спеціалістами відродили костюм українського шляхтича XVII ст. Це досить точна копія. Інші костюми, які були на території історичної Волині. Багато людей ситуативно беруть участь у проекті як волонтери. Найбільше волонтерів трудилося під час фестивалю ткацтва і вишивки 6–7 липня минулого року під Берестечком. Фестиваль називався «Волинське віче».

Наш проект зосереджений на історичній Волині (в рамках 1793 р.) – а це Рівненська, Волинська, більша половина Житомирської, декілька районів Хмельницької, три райони Тернопільської і навіть частина Львівської області. Колись давно саме такою була історична Волинь.

– Цікавляться іноземні технологи українською історією створення такого серпанку?

– Саме серпанку – ні. Ніхто й не уявляє, що це за тканина. Наприклад, один музейний працівник, дуже відомий краєзнавець, перший науковий співробітник Рівненського обласного краєзнавчого музею Алла Українець – найбільший знавець серпанку – три роки тому навіть не вірила, що цю тканину можна відродити. Казала: «Це фантастика!». А ми вважаємо, що сьогодні наш серпанок, нарівні з Опішнянською керамікою, Петриківським розписом, може стати візитною карткою України.

Торік ми провели презентацію відтворених костюмів у Рівному й Києві. Вважаємо, що їх час вивозити, пропагувати за кордоном. Цього року ми б хотіли спробувати добитися для нашого серпанку в ЮНЕСКО статусу «надбання людства». Тому нинішній, 2014-й, і присвячуємо зазначеному проекту. Так, можливо, саме цього року саме визнання не відбудеться, але підготовчу роботу маємо провести.

– Цікаво, скільки коштує у роздрібній чи в оптовій торгівлі метр такої тканини?

– Жодного костюма ми ще не продали, оскільки робимо колекцію. Намагаємося передати всі особливості історичного серпанку, а це дуже багато нюансів. Уже в червні хочемо зробити презентацію – і в нашій країні, і за кордоном. Аби показати, що воно «таке». Тим більше показати наші верстати: хай кожен охочий спробує себе у ролі ткача чи ткалі. Адже багато хто каже, мовляв, тут нічого складного, – то хай спробує зробити хоча б п'ять сантиметрів льняної тканини… Ну й, відповідно, приблизна вартість серпанкового костюма – а це намітка, сорочка, сукня з фартушком – близько 11–12 тис. грн.

– Можливо, ця тканина має якісь особливі екологічні властивості?

– Вона чиста. Тчеться стовідсотково з льону. А льон взагалі корисний для організму. Жодних добавок.

– До вас не звертались українські артисти, виконавці фольклору, по волинський серпанок для сценічних костюмів?

– Не звертались. Адже вони нічого про це не знають. Навіть акторки, які грають «Лісову пісню», хоча там Мавка пов'язує на голову серпанок. Думаю, актори вивчили лише слово, а самого серпанку жодного разу не бачили. Тому й треба зробити презентацію наших костюмів. А вже потім, можливо, хтось ними зацікавиться.

– Де знаходите кошти на закупівлю льону, на верстати?

– В шухлядці (сміється). Ми не іноземні агенти. Закордонних коштів немає. Лише власні, які й витрачаємо на проект.

– Які особливі таємниці технології виготовлення серпанку могли б розкрити нашим читачам, а про що говорити не стали б?

– Насправді «таємниць» дуже багато. Там, де ця тканина колись була поширена історично, чомусь майже століття не могли її відродити. Втім… Краще один раз побачити, ніж сто разів почути. Отже, запрошуємо всіх – у Радивилів. І ми на місці розкриємо таємниці. У нас є навчально-методичний центр із вісьмома верстатами. Кожен може сісти й навчитися мистецтва ткання серпанку.

Недавно дізналися, що Мінкульт нам допоможе з просуванням проекту. Це тепер найголовніше.

Тому, якщо надійде фінансова підтримка від держави, то спрямуємо її на пропаганду серпанкового костюма. Мріємо провести свято з театральним дійством на мотив Лесиної «Лісової пісні» і показати серію унікальних відтворених костюмів.

Тим часом…

«Волинський серпанок» – один із 14 проектів, який став фіналістом проекту «Ярмарок ідей» Міністерства культури України. Серед найкращих проектів, визначених незалежними експертами, – «Софія Київська – дітям» (серія дитячих ігрових путівників по пам'ятках заповідника); «Бібліотека – територія добра і милосердя» (допомога дітям з обмеженими властивостями); «Фестиваль дзвонового мистецтва» (збереження та вивчення пам'яток ливарного мистецтва); «Молодий фестиваль» (щорічний огляд найкращих акторських та режисерських театральних робіт у театрах України), тощо. На конкурс «Ярмарок ідей» надійшло 132 заявки від громадських організацій, творчих спілок. 14 проектів, відзначених експертами, можуть бути реалізовані та профінансовані на суму 998 тис. грн. На «Волинський серпанок» передбачалося виділити у 2014-му 120 тис. грн.

Катерина КОНСТАНТИНОВА

«ДТ», ч. 5, 2014 р.

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

«БАТЬКО» З ЗАКЕРЗОННЯ

Омелян Грабець на псевдо «Батько» був одним із тих повстанських командирів, чия біографія геть-чисто руйнує популярний міф, що Українська Повстанська Армія – явище суто західноукраїнське. Попри західноукраїнське походження, свою «повстанську кар'єру» він зробив за межами Галичини, а загинув у місцях «за Збручем» – на території теперішньої Вінницької області.

Народився О.Грабець 1 серпня 1911 р. в родині сільського дяка у с. Нове Село на Любачівщині. Біографи навіть стверджують, що його батько був єдиною грамотною людиною в селі, що, очевидно, є перебільшенням. Адже сільська громада не могла обходитися без священика, вчителя та представника влади, – всі троє аж ніяк не могли бути неграмотними.

Але дяк Грабець був не тільки грамотною, а й розумною людиною. Маючи трьох синів, не розділив між ними господарство, а витратив заощадження, щоби дати своїм дітям освіту. Так Омелян на початку 1920-х років став учнем Перемиської гімназії.

На той час Перемиська гімназія ще була закладом з українською мовою викладання і, за спогадами її вихованців, місцем із високою концентрацією патріотичних та неспокійних підлітків. Тут активно поширювалися підпільні газети, листівки, багато учнів симпатизувало Українській військовій організації. Прихильників «угодового» курсу стосовно влади учні у своєму товаристві не терпіли. Поєднанням таких настроїв із юнацьким максималізмом інколи користувалася поліція, влаштовуючи провокації. Наприклад, підкидали пістолет. Для багатьох випускників Перемиської гімназії «альма-матер» стала не тільки криницею шкільної премудрості, а й першим етапом підпільної біографії. Серед цих випускників були такі пізніші підпільні знаменитості, як член Українського державного правління Володимир Стахів.

Не «заразитися» підпіллям, та ще в ситуації, коли немудра політика центральної влади і так провокувала сепаратизм, було майже нереально. Закономірним фіналом став вступ Омеляна до Організації Українських Націоналістів.

Після закінчення гімназії у Перемишлі він, на наполягання батька, який хотів бачити усіх своїх дітей освіченими людьми, вступає до Празької політехніки. На той час Прага була одним із найбільших осередків, де скупчувалася українська політична та мистецька еліта. У міжвоєнні роки в чеській столиці жили або працювали Євген Маланюк, Олег Ольжич, Михайло Сорока, Микола Сціборський, Олена Теліга та ряд інших яскравих особистостей. Із Михайлом Сорокою та Осипом Бадуником Омелян здружився.

Приїжджаючи на канікули в рідні місця, він продовжує легальну громадську діяльність – співпрацює з місцевими осередками «Просвіти», керував театральним гуртком у Новому Селі. У 1933 р. організував насипання символічної могили на честь Українських Січових стрільців.

На той час – початок 1930-х років – ОУН активізувала свою діяльність. Основною причиною цього була поява на посаді крайового провідника енергійного Степана Бандери. Апогеєм активної діяльності стало вбивство міністра внутрішніх справ Польщі Броніслава Пєрацького серед білого дня у Варшаві 1934 р. Омелян Грабець був серед тих, хто після замаху допомагав переховувати його виконавця, Григорія Мацейка.

Але це не минулося безслідно для самого Грабця. Після атентату він повернувся до Праги, вважаючи себе на території Чехословаччини у безпеці. Для цього були підстави – досі чехословацький уряд не перешкоджав українським націоналістам, а часто ще й неофіційно їм сприяв. Причина – як і у випадку з іншим міжнародним союзником ОУН, Литвою, полягала в територіальних суперечках країн. Незадоволена претензіями Польщі на так звану Тешинську Сілезію, Чехословаччина вважала за доцільне підтримувати український незалежницький рух.

Але цього разу чехословацький уряд вирішив, що допомога українським націоналістам може коштувати занадто дорого. І став допомагати польському урядові. Наслідком такого рішення була передача Польщі розкритого чеською поліцією підпільного архіву, так званого «архіву Сеника», та передача польській поліції затриманих українців. Серед них опинився й Омелян Грабець.

У Польщі його відправляють у концтабір Береза Картузька. Там він перебував з вересня 1935-го по січень1936-го. У табоговій адміністрації отримав номер 264. На волю вирвався завдяки трагічному випадку – під час укладання асфальтової дороги в таборі важкий каток розтрощив йому руку. Крім того, в холодних бараках розвинувся ревматизм. Відтак, Омеляна було звільнено за станом здоров'я.

Трохи підлікувавшись після звільнення, він приїжджає до Львова, де стає головою Українського студентського спортивного товариства. Одночасно на доручення і за сприяння ОУН влаштовується на роботу директором невеличкої ткацької фабрики. Шанси на тривале й ефективне існування таке «прикриття» мало за умови, що його власник не поводитиметься занадто активно. Чого аж ніяк не можна було сказати про О.Грабця. В 1938 р. у Львові знову спалахнула хвиля погромів українських інституцій, яку часом називають «другою пацифікацією». Хоча вона не сягнула такого розмаху, як пацифікація 1930 р., та й участь у ній брали переважно агресивно налаштовані групи польського населення Львова, це не знімало загрози підпалу чи руйнації для українських установ. Охорону осередків українства у Львові організував Омелян Грабець.

Після цього він неминуче потрапив у поле зору поліції. Його заарештовують 1939 р., під час Студентського конгресу, разом із іншими учасниками. На волю виходить тільки після нападу нацистської Німеччини на Польщу у вересні 1939 р. Зразу ж після виходу на волю він, користуючись перебуванням у Львові, організував охорону собору св. Юра за участі підпільників ОУН. Перестороги була не зайвою – після початку війни першою реакцією стала паніка.

Після того, як Львів зайняли частини Червоної армії, Омелян зрозумів, що залишатися в місті небезпечно. Репутація активного організатора й учасника самооборонних дій, чия діяльність наводила на думку про тісний контакт із ОУН, не могла не робити його небезпечним в очах влади, яка ревно остерігалася конкуренції в особі енергійних громадських лідерів. А Грабець, крім того, належав до організації, котра своїм головним ворогом вважала саме Радянський Союз.

Тому Омелян із дружиною Галиною, доки була можливість перейти кордон між нацистською Німеччиною та Радянським Союзом, перебираються «на той бік Сяну», в рідне Омелянове село. Пізніше перебралися у Чесанів, де Омелян керував секцією молоді в місцевому відділенні Українського допомогового комітету. Така посада давала можливість перебувати в гущавині подій, вільно, не викликаючи підозр, їздити по підлеглій території, спілкуватися з потрібними людьми нібито «у службових справах».

Усе це використовувалося для прикриття підпільної діяльності. О.Грабець був одним з відповідальних за переміщення через німецько-радянський кордон кур'єрів та озброєних груп націоналістів. За 2 роки йому зі співробітниками вдалося переправити в обидва боки кордону до 5000 осіб.

Одночасно О.Грабець зумів скористатися дозволом німецької окупаційної влади на організацію культурних та спортивних товариств. Під вивіскою «молодіжного спортивного товариства» було створено так звані «Курені молоді». Ці «Курені» прислужилися, як спосіб, відносно легально навчити молодь користуватися зброєю та фізично і морально підготувати її до потенційної участі у підпіллі. Одним із завдань «куренівців» був збір зброї, залишеної вояками Червоної армії, яка пізніше пішла на озброєння УПА.

Омелян ГРАБЕЦЬ

Безпосередньо перед війною О.Грабець бере участь у формуванні так званих «похідних груп». Ці групи, сформовані з членів ОУН, після початку радянсько-німецької війни рушили за наступаючими німецькими військами на Центральну та Східну Україну. «У процесі» вони маскувалися під перекладачів, допоміжний персонал, працівників різних установ, відряджених на Схід при армії, – одне слово, під усіх, чия присутність у ході бойових дій могла бути виправдана поважними причинами. Тільки їхньою метою було не сприяння Вермахту, а поширення мережі ОУН на Схід із допомогою місцевих, антирадянськи налаштованих українців. Планувалася також організація на місцях адміністрації, підпорядкованої керівництву новопроголошеної відновленої Української держави. Але після арештів членів ОУН нацистами у відповідь на проголошення державності реальні завдання звелися до формування всеукраїнської підпільної мережі.

Група під проводом О.Грабця рушила з Чесанова на схід, формально будучи у складі Північної похідної групи. Ця група мала своїм завданням дійти до Києва. Втім, в умовах повальних арештів про те, щоб виконати завдання в повному обсязі, не було й мови, тому маршрут «чесанівської групи» закінчився у районі Рівного.

Якщо вірити спогадам його дружини, О.Грабець вирушив на схід у незвичному для підпільника камуфляжі гестапівця. Пізньою весною 1941 р. у хату, де він жив із дружиною та сином, навідалося кілька гестапівців із Кракова. Як з'ясувалося – з пропозицією працювати в німецькій поліції безпеки. Омелян прийняв пропозицію, – її автори були не з тих, кому можна відмовити. Але справжньою причиною згоди Омеляна працювати у німецьких структурах було не це, а завдання ОУН. Провід потребував своїх людей у середовищі тимчасового союзника, який завтра міг стати ворогом. Складно оцінити, було все це камуфляжем для оточення, у тому числі рідних, чи й справді оунівська розвідка скористалася можливістю проникнути в таємниці ситуативного союзника.

Версію камуфляжу підтверджує і той факт, що після проголошення Акту відновлення Української держави у Львові 30 червня 1941 р. місцеві працівники СД під керівництвом оберштурмбанфюрера Седке організовують розшук Омеляна. В останню мить йому вдалося виїхати потягом до Ярослава.

Напевне можна стверджувати, що з літа 1941 р. Грабець стає учасником націоналістичного підпілля Рівного і впродовж усього наступного року керує підпіллям Рівненщини, налагоджуючи його роботу на всіх можливих напрямах. У 1941—1943 рр. займає почергово посади повітового провідника Рівненщини та – за деякими даними – району Кам'янця—Подільського.

Цей період був останнім, коли Омелян ще мав можливість бачитися з дружиною та синами, які жили в його рідному Новому Селі, а пізніше – в Березові на Гуцульщині. Омелян познайомився з майбутньою дружиною Галиною на зборах Українського студентського спортивного товариства, де його обрали головою. Секретарем товариства була Галина. Її здивувало залицяння Омеляна, який мав репутацію популярного серед дівчат красеня, – себе ж Галина вважала непримітною й нецікавою. Виділятися на тлі інших не дозволяв скромний бюджет, – Галина могла собі дозволити тільки одну сукню, в якій і ходила постійно.

Вони одружилися ще до війни. Радянсько-німецький кордон переходили разом, пізніше замешкали в Омелянових родичів у Новому Селі. Згодом перебралися до Березова. Власне, перебралася тільки Галина з дітьми, оскільки Омелян на той час уже перебував у глибокому підпіллі.

За спогадами дружини, десь навесні 1942 р. до Нового Села, де тоді вони жили, навідалися гестапівці. Вони звідкись отримали інформацію, що Омелян приїхав у рідні місця. Омеляна вдома не застали – він саме перебував у Любачеві – і почали розпитувати Галину. Та прикинулася запобігливою й дуже наляканою візитерами. Гестапівці повірили в те, що вона справді нічого не знає. Як і в те, що розшукуваний ними підпільник поїхав до Рави-Руської. Зразу ж після від'їзду німців Галина з синами втекла з села, попередивши чоловіка через надійних сусідів. Із часом добралися до рідного брата Галини, який був парохом села Березів у Карпатах.

У 1943 р. почала формуватися група загонів УПА–Південь, командиром якої призначають Омеляна. До цієї групи включили ті загони націоналістів, які вже почали формуватися в Центральній Україні. Командир зі своїм загоном переважно перебував на Вінниччині. Тут за літо 1943 р. відбулося кілька більших і менших сутичок із німцями. Однією з найсерйозніших операцій був набіг на Літинську тюрму влітку 1943 р. і визволення звідти в'язнів. У одній із сутичок «Батько» дістав серйозне поранення в руку, – вилікував місцевий фельдшер. Після повернення «совєтів» цього лікаря було засуджено до десятирічного ув'язнення.

У жовтні 1943 р. новопризначений командир групи разом із новосформованою сотнею вирушив у рейд, щоб налагодити зв'язки між розрізненими групами та оцінити загальну ситуацію. Пройшовши Вінниччину і район Гайсина, потрапили на Черкащину, де в районі Умані вдалося зв'язатися з місцевими загонами.

Але часу на розгортання дій групи не залишалося – наступала значно сильніша Червона армія. Було зрозуміло, що окремі невеликі загони з місцевих симпатиків ОУН не мають шансів втримати позиції, тому «Батько» повів своїх підлеглих у рейд на Захід. Після боїв на Вінниччині, у районі Кременця, на північній Тернопільщині, участі в бою під Гурбами рейдуючі повернули на південь – на Вінниччину, а саме – в район Летичева. Через ті місця котився фронт, і Вінниччина була перенасичена радянськими військовими частинами та каральними загонами. Єдиним запобіжником від загибелі в нерівному бою були постійні рейди невеликими загонами. Тому командуючий поділив своїх підлеглих на невеликі відділи, чисельністю 20–25 чоловік, і наказав пересуватися «за фронтом», тобто на Захід, самотужки.

Один із таких загонів, очолюваний «Батьком», оточили 10 червня 1944 р. поблизу с. Микулинці в районі Летичева. Попри пропозиції здатися, повстанці продовжували бій, доки не загинули.

Чекісти – а це був відділ військ НКВД – знали, кого оточили. Інакше чого б кричали командирові «Батька, сдавайся!»? Отже, оточення було не випадковим, а наслідком спланованої операції. Колишній вояка командирської сотні, якому пощастило вціліти в бою і навіть не потрапити в полон, вважав, що інформаторами ворога стали двоє колишніх радянських солдатів, які «прибилися» до загону, відставши від свого підрозділу. Основним підозрюваним був такий собі Зайцев, якого свого часу визволили з німецького табору для військовополонених. Після появи в районі Летичева радянських військ вони перейшли на їхній бік і, на думку повстанця, принагідно розповіли все, що знали про загін та його звичні маршрути пересування. Ця інформація й допомогла чекістам вистежити загін «Батька» та оточити його значно більшими силами.

Ворог «притиснув» повстанців до ставків поблизу села. Таким чином, вихід був – або відстрілюватися до останку, або вириватися через ставки. «Батько» прийняв рішення зберегти якнайбільше людей та майна і віддав наказ воякам відступати через вузенькі греблі між ставками. А сам зайняв місце кулеметника, прикриваючи відступ своїх хлопців. Там і загинув.

Олеся ІСАЮК,
ДТ, ч. 34

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ДЕЩО ПРО ПЕРЕЯСЛАВСЬКИЙ ДОГОВІР ТА ХВОРОБЛИВУ ІМПЕРСЬКУ МАЯЧНЮ

«Свою Україну любіть!
Любіть її!... Во врем'я люте,
В останню тяжкую мінуту,
За неї Господа моліть!»
(Т. Шевченко)

Термін «договір» часто вживається в юридичній літературі, судовій та арбітражній практиці в різних значеннях. Але в загальному розумінні договір – це документ, в якому закріплені права і обов'язки сторін. Поняття «договір» – тотожні юридичні категорії, з яких виникають взаємні зобов'язання. Такі договори або угоди бувають різні і між особами, і між державами, деколи багатосторонніми. Від чесноти сторін, які дотримуватимуться взаємних зобов'язань, залежить у великій мірі успіх порозумінь. Переяславський договір гетьмана Б. Хмельницького з Московщиною 1654 року був так неясно складений, що обидві сторони відразу ж після його підписання вкладали у нього, кожен по-своєму, різний зміст. Сам Богдан Хмельницький трактував Переяславський акт як звичайний союз про військову допомогу проти Польщі. Це був прямо військовий союз, подібний до тих, які Хмельницький укладав раніше з татарами Криму, з Туреччиною, а пізніше, після Переяславського договору, зі Швецією. Переяславський договір був написаний в одинадцяти пунктах. Дивно, але оригінал цього договору не зберігся, за деякими даними московська сторона подбала про те, щоб підставний документ був знищений. Згодом царська Росія подавала замість договору статтю, оформлену на чотиринадцять пунктів, яку подібно зберіг московський князь Трубецький. Але більшість істориків та вникливих дослідників доводять, що ці 14 пунктів є звичайним фальсифікатом, сфабрикованим за зчаною російською вдачою, тобто всякі договори, укази Московщина систематично перекручувала й фальшувала.

Нічого дивного, відомий російський письменик Максим Горький-Пєшков писав про російський характер і вдачу так: «Мені здається, що найяскравішою рисою московської вдачі є саме підступна жорстокість, а в цієї жорстокості є диявольська вигадливість, її, сказав би, естетична вишуканість. Говорю тут не про жорстокість, яка виявляється інколи як вибух хворої або зіпсутої душі. Тут говорю про масову психологію, про народню душу, про масову жорстокість». А також російський історик Н.Кармазін вимовно писав; «Не відділенням від Золотої Орди, не скиненням татарського нібито «ярма», але цілковито навпаки – перебранням всього ідейного спадку татар стала Московщина великою потугою». З черги великий британський народознавець Герολд Лемб, який був у Московщині і обширно досліджував Росію в період Переяславської угоди, написав велику, монументальну працю під назвою «Похід Московії», в якій знаменито і правдиво описав дику вдачу і підступно фальшивий характер москалів, яким ніколи і ні в чому не можна довіряти. Зрештою, договір Хмельницького з Московією не дав нічого для України, крім біди. Московія чекала, поки Україна і Польща обидві знеможуться в боротьбі між собою, а тоді вона загарбає їх обох. Ті події докладно описує в «Історії України-Руси» Михайло Грушевський, також Дмитро Дорошенко у «Нарисі історії України» та широко опрацьовує Михайло Брайчевський у своїй праці «Поєднання чи возз'єднання». Він дуже докладно розглядає Переяславський договір та його наслідки для українського народу й приходить до переконання, що цей акт був весь час висвітлюваний тенденційно, з позиції інтересів Росії. М.Брайчевський пише: «Виходить, що протягом багатьох століть українськуй народ боровся головним чином проти власної національної незалежності. Що незалежне існування було величезним злом для нашого народу. І що всі ті, хто кликав його на боротьбу за національну незалежність, були найлютішими ворогами українського народу. Якщо хтось обстоював ідею возз'єднання з Росією – здобував позитивну оцінку, хто брав цю ідею під сумнів або брав участь у визвольних змаганнях України, цей одержував ярлик «найлютішого ворога народу». Таке несправедливе, антиукраїнське насвітлення, пише далі Брайчевський, поставило найвизначніших діячів українського народу та відданих патріотів України в рубрику зрадників, а дійсних зрадників народу – в рубрику «героїв». Цей же автор на численних фактах довів науково, що різні «поєднання» чи «возз'єднання», подібні до Переяславської угоди з Росією, були не чим іншим, як грабунком нашої землі та поневоленням і колоніальним закріпаченням України в межах російської імперії.

Коли пишу ці слова, мені мимоволі пригадується, як помпезно відзначалося в Україні 350-річчя Переяславського договору 2004 року за президента Леоніда Кучми. Саме через цей договір Україна не лише втратила незалежність, але також зазнала надзвичайно багато кривд, панщину, поневолення, голодомори, тюрми, розстріли, заслання та інші численні трагедії. Президент Л. Кучма до проведення цього зневажаючого український народ торжества покликав на голову комісії Володимира Литвина, який зі шкіри ліз, щоб святкування відбулися величаво. Тож Литвин очолив робочий комітет із двадцяти осіб. Нам навіть не відомо, з якої літератури він черпав інформацію про події, пов'язані із Переяславською угодою, і взагалі які у нього відомості на цю тему. Та досить прочитати поему Тараса Шевченка «Великий льох», де одна душа жаліється, за що її не впускають в рай. Або познайомитися з віршами «Розрита могила», «Стоїть в селі Суботові». Поет називає Б.Хмельницького «нерозумним сином», який «занапастив єси вбогу сироту Вкраїну», тож краще було б, «якби ти на світ не родивсь, або в колисці ще упивсь...» Доволі численні джерела, наша література і, головне, історія України підтверджують підступний характер цього злочинного договору, який, на превеликий жаль, багатьом відомий лише у сфальшованому вигляді.

Кожен політик, історик, політолог, етнограф та народознавець, який поважає себе, добре розуміє московську фальшивку, підшиту під Переяславський договір, який протягом століть баламутить суспільство і є чорною плямою в історії народу. Росія була і залишається до наших днів – і не лише для України, але також для інших своїх сусідів – народовбивцею. Переяславський договір став додатковим актом допомоги та сприяння Росії в її репресіях українців. З найбільш розумово та духовно розвинутого народу Москва довела його не лише до застою, але навіть до хвилевих відворотів. Починаючи ген від Переяславського договору, російська імперія посилено випивала і висушувала творчо інтелектуальний потенціал українського народу, штовхала його до ганьби і приниження. Навіть у наш час путінська Росія накинула аркан на шию України і безжально душить її зорганізованим збройним тероризмом, щоб нанівець знищити в ній не лише пам'ять про славне минуле, але головно, щоб зруйнувати сучасне суверенне життя Української держави.

Наслідки Переяславського договору – це мільйони закатованих наших земляків, тисячі вбитих поетів, мистців, науковців, мислителів, іншими словами, Москва системно і безкарно чинила етноцид українців і нині має намір його завершити. Росія розуміє силу, бо тільки вона може примусити її припинити військову агресію проти України. Всілякі договори – це для Москви порожній, без реального змісту, звук. Путіна треба трактувати, як міжнародного злочинця. Він надає для своїх найманців-терористів та регулярної армії РФ найбільш модерну зброю масового знищення, яку випробовують, як засіб тотального вбивства, на громадянах України. Путінська злочинна діяльність тільки у формах відмінна, але за суттю вона тотожна з нацистською діяльністю Гітлєра і більшовицьким терором Сталіна. Всі троє – творці тиранії, носії імперських ідей, суть яких – народовбивство, як би його не назвали – голокост чи геноцид. Маніакальний характер таких вождів чи фюрерів спонукає кожного з них вважати себе надлюдиною, а всіх інших – не вартими ні життя, ні уваги. Про це свідчать чисеnnі факти. Так, Путін з цинізмом ставиться до України та до міжнародного співтовариства. Він або відверто зневажає, або зухвало ігнорує загальноприйняті норми моралі, етики, які діють в цивілізованому суспільстві.

Підступно захопивши Крим, кремлівський диктатор військовою агресією намагається захопити Донбас, Луганщину, при тому він називає український народ братським у той час, коли під його командою гинуть тисячі невинних українців, в тому числі сотні дітей. З притаманним лише РФ цинізмом, без згоди України, під претекстом «гуманітарної допомоги» вже дев'ять разів майже по 300 вантажівок в'їжджають на територію Украни, насправді везучи зброю і харчі для терористів, сотні – якщо не тисячі російських солдат і офіцерів – і, повертаючись в Росію, вивозить цінне устаткування з підприємств України, які перебувають в зоні російських терористів, а також вантаж-200, тобто домовини з тілами росіян, які воювали проти українців.

В історії людства були більші і менші імперії, які винищували поневолені народи і окрадали їх. Були дикі кочові орди, які теж мордували. Однак жодна з тих кочових орд, за нашу історичну пам'ять не вдавалася до такого цинізму, як робить це президент РФ В. Путін. Під його егідою ведеться злочинна народовбивча війна в ім'я «справедливості». За його логікою большевицький переворот був справедливий, а розпад комуністичної імперії – це найбільша трагедія XX століття. Він же, будучи офіцером КДБ, вдихнув росіянам таку глибоку ненависть супроти українців і за тим сценарієм діє. В науці такі особи називають людинотваринами. У нього якась патологічна ненависть, про яку треба голосно заявити на весь світ. Цей же пройдисвіт Путін керується звірячими інстинктами і всяку вину за власні злочини прямо звалює на сторону покривджених.

Через агресію РФ в Україні були великі труднощі з проведенням демократичних виборів до Верховної Ради 26 жовтня ц.р. Незважаючи на те, що Надя Савченко на тих виборах була обрана законним шляхом народним депутатом України, та режим Путіна далі інкримінує їй злочини, яких вона не вчиняла, інспірує розслідування підступний судовий процес. І навіть на звернення Верховної Ради України путінська Росія не реагує. Як відомо, російські спецслужби викрали з України 16 липня 2014 року льотчицю Надію Савченко і з мішком на голові та в кайданках перевезли її в Росію, а тепер ще й намагаються судити за сфальшованими звинуваченнями. Згадаймо ще раз слова Президента Польщі Броніслава Коморовського, який заявив: «Росія зробила страшну помилку з точки зору власних інтересів. Вона викопала рів, додатково заповнивши його кров'ю, негативним ставленням, ненавистю, почуттям завданої кривди з боку українців. Жоден українець ще довго не сприйматиме слів росіян про братній народ», — зазначив Коморовський.

Вершиною цинізму президента Росії Володимира Путіна є указ, яким він «нагородив за вірну службу» (кому) екс-президента Віктора Януковича, колишнього прем'єра Миколу Азарова та екс-генпрокурора Віктора Пшонку – громадянством РФ. На тлі Переяславського договору, автор статті навів декілька характерних подій, які пов'язані з нашою сучасністю. На мою думку, так званий Переяславський договір, як і Будапештський меморандум і Мінські протоколи для Росії є порожнім звуком. Такий карогідний підхід РФ вдаряє не лише по внутрішніх справах України, але руйнує підставові поняття загальнолюдської справедливості. Катаклізми, які переживає українське суспільство, є наслідком загальнолюдської кризи моралі, бо агресія російська, чинена в Україні, за своїм апетитом поступово буде поширюватися. Міжнародне співтовариство повинно спам'ятатися і сказати рішуче і твердо ігнорантам права: «Кінець! Не смієте далі чинити варварство в Україні!» Конче треба скликати Міжнародну Конференцію, на якій дати належну оцінку російській агресії на Сході України.

В світлі вище сказаного зовсім не дивна заява командира батальйону «Донбас» Семена Семенченка, який має намір створити Українську військову організацію (УВО). На його думку, УВО об'єднає передусім людей, які зі зброєю в руках захищали, захищають і мають намір захищати Україну від московської агресії. На закінчення своїх роздумів наведу слова Івана Франка, який писав; «Мій руський патріотизм – то не сентимент, не національна гордість, то тяжке ярмо, покладене долею на мої плечі. Я можу здригатися, можу тихо проклинати долю, що поклала мені на плечі це ярмо, але скинути його не можу, іншої батьківщини шукати не можу, бо став би підлим перед власним сумлінням. І якщо щось полегшує мені нести це ярмо, так це те, що бачу руський народ, який, хоч гноблений, затемнюваний і деморалізований довгі віки, який хоч і сьогодні бідний, недолугий і безпорадний, а все-таки поволі підноситься, відчуває в щораз ширших масах жадобу світла, правди та справедливості і до них шукає шляхів. Отже, варто працювати для цього народу, і ніяка праця не піде на марне...»

Ярослав СТЕХ

Битва під Конотопом. Сучасна картина

ТРАДИЦІЯ

«Святий Миколай має приходити до таких діток не лише на свята...»

17 грудня 2014 р. Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь завітав із подарунками до київського садочку № 591 для дітей з вадами опорно-рухового апарату та ДЦП, що розташований по вулиці Бойченка, 12 А, і привітав юних вихованців з наступаючим Днем Святого Миколая-Чудотворця.

Діти були захоплені хвилюючим сюжетом різдвяної вистави Театру української традиції «Дзеркало» за п'єсою Голови районної організації Конгресу Українських Націоналістів м. Києва, художнього керівника-директора театру, заслуженого діяча мистецтв Володимира Петранюка під назвою «Сніжинка-Христинка та віртуальна троянда».

Дівчинка потрапляє в пастку чорної королеви, володарки негативного інтернету. Темні сили перетворюють її у віртуальну троянду, а сміливі герої – друзі відправляються на допомогу. Чи вдалося казковим героям врятувати дівчинку, чи опанувала Чорна королева-нет весь світ – про це довідались юні глядачі, подивившись різдвяну казку.

А Святий Миколай, разом з меценатами Головою Конгресу Степаном Брацюнем і Павлом Тесленком, обдарували маленьких глядачів вистави яскравими цікавими книгами та солодощами. Книжки з казками Анатолія Грищука – друга Конгресу, капітана Першого рангу, який теж був присутній на святі, – додали дарункам Святого Миколая духовного забарвлення.

Степан Брацюнь побажав вихованцям і працівникам закладу мирного, щасливого та радісного Різдва Христового та Нового року і зазначив: «Святий Миколай має приходити до таких діток не лише на свята, адже очі цих дітей надихають творити добро».

Прес-служба КУН

ГОМІН ТИСЯЧОЛІТЬ

ФАНТАСТИЧНІ «РУСАЛІЇ»

У великому залі Національної музичної академії ім. П. Чайковського пройшла феєрична театральна вистава «Русалії» часів Київської Русі. Фантастична за злагодженністю автентичних голосів артистів Київського академічного театру українського фольклору «Берегиня» вистава режисера-постановника М.Буравського продемонструвала зачарованим глядачам багатотисячолітню велич української народної обрядової культури з дохристиянських часів… А хореографія й танцювальна пластика артистів при виконанні обрядових танців щораз викликали оплески в залі. Танці русалок взагалі можуть бути чудовим відеорядом до світових пісенних хітів – безумовна заслуга хореографа-постановника, заслуженого артиста України В.Вітковського.

А взагалі в репертуарі театру низка вистав, у яких артисти майстерно відтворюють безсмертні обрядові свята українського народу, які витримали перевірку безжальним часом і дарують радість й настрій нащадкам. Найближчим часом їх можна побачити на сцені напередодні Нового року, Різдва та Старого Нового року…

РЕПЛІКА

СЛЬОЗИ ГАЗПРОМУ…

Грудень… не вересень, не жовтень і, навіть, не листопад!!! Снігу – нема! Обіцяного ще у жовтні-листопаді 30-градусного морозу спеціально для України, замовленого ФСБ-ешними пропагандистами «в небесній канцелярії» нема!!

Грудень… Надворі плюс: падає дощ…!!!

Але це не дощ…

Це – сльози Газпрому, від неотриманих надприбутків… Надприбутків, на які новітній вождь «великого народа» і не менш «велікой страни» мав би вести неоголошені війни проти сусідів, розширяти й до того безмежні простори неоімперії, звеличуючи «велічіє вождя»!

Слава всемудрому Богові, який карає гординю й пихатість владоможців світу цього, відбираючи в них розум!

З нами Бог! Перемога буде за нами!

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ДІТЯМ – НАЙКРАЩЕ

Журнал «Ангеляткова наука» визнали кращим дитячим виданням в Україні

За результатами Всеукраїнського конкурсу на краще періодичне друковане видання для дітей, засновником якого є Державний комітет радіо і телебачення, журнал «Ангеляткова наука» визнано найкращим журналом для малечі.

Кожного року усі дитячі періодичні видання з нетерпінням чекають «вироку», хто стане найкращим виданням, яке дарує радість діткам. 15-го грудня у стінах відомства Держкомтелерадіо відбулося засідання журі всеукраїнського конкурсу на найкраще періодичне видання для дітей та юнацтва. За результатами засідання журі під керівництвом Олега Наливайка обрало дитячий журнал «Ангеляткова наука», який видає ТзОВ «Країна ангелят»(м.Львів), найкращим періодичним виданням для діток.

Журнал «Ангеляткова наука» виходить один раз на місяць з 2006 року. Щомісяця тисячі дітей в Україні та закордоном навчаються та грають із дитячим журналом «Ангеляткова наука». Передовсім журнали допомагають батькам підготувати дітей до школи, адже написані за програмою дошкільної підготовки Міністерства освіти та науки України. На сторінках дітей чекають особливі та повчальні казки та оповідання із завданнями на запам'ятовування, розвиток уваги та мислення. Окремі сторінки, які допоможуть діткам пізнавати навколишній світ, кольори, букви, цифри, але водночас яскраво та весело. У журналі доступно для діток пояснюються складні речі: космос, побутові прилади, телеграми та інше. У 2014 році з номеру у номер діти збиратимуть власну абетку із правописами, кольоровими малюнками, завданнями. Особливу увагу редакція приділяє ілюстраціям. Добрі та яскраві «ангелятівські»

малюнки старанно готуються художниками окремо під кожен матеріал. Над текстами працюють психологи, методисти, літератори, і просто люди, що вміють гарно з любов'ю писати для дітей.

Нагадуємо, що ТзОВ «Країна ангелят» не вперше стає володарем всеукраїнського конкурсу на краще періодичне видання України. Цю нагороду двічі у 2008 та 2010 роках отримав дитячий журнал «Ангелятко».

«Для редакції журналів «Ангеляткрва наука» – це новина, яка дає наснагу працювати для діток і далі. Ми стараємось не просто видавати журнали, а створювати цілий «ангелятівський» осередок. Наші читачі знають нас в обличчя і не лише читають підготовлений нами матеріал, а й зустрічаються з нами, знайомляться з редакцією і стають нашими маленькими хорошими друзями. У цьому році ми відвідували бібліотеки Львова і разом з дітками робили ангеликів, аплікації, малювали, бавились. У травні ми шукали маленьких художників, які малювали свою маму. А у вересні провели наймасштабніше щорічне міське свято Читання в Країні Ангелят. Саме таким чином ми черпаємо натхнення для роботи і створення нових номерів», – розповіла керівник відділу зв'язків з громадськістю Софія Костик.

У 2014 році редакція журналів «Ангелятко», «Ангеляткова наука», «Розмальовки Ангелятка» презентувала першу розумну та живу дитячу книгу – додаток для Ipad «Історії Дракончика ОППІ».

Придбати дитячі журнали від ТзОВ «Країна ангелят» можна у кіосках періодичної преси, крамничках при церквах, на пошті. Якщо ви хочете отримувати номери щомісяця до свого дому, то журнали можна передплатити на Укрпошті чи онлайн на сайті www.angelyatko.com.ua

Довідка

«Ангелятко»

Журнал «Ангелятко» виходить з щомісяця з 2006 року. Визнаний найкращим дитячим виданням України (з понад 150) у 2008 та 2010 роках (конкурс Держкомтелерадіо на краще періодичне дитяче видання – комісія у складі членів Національної спілки художників України, Національної спілки письменників України, Національної спілки журналістів України та ін.), єдине видання в Україні, яке двічі отримувало такий титул.

У редакційній колегії – дитячі психологи і методисти, які формують зміст виключно за державною програмою з дошкільної підготовки Міністерства освіти і науки України. У журналі друкуються відомі дитячі поети і письменники України (Роман Скиба, Микола Петренко, Марина Павленко, Богдан Стельмах, Іван Андрусяк, Галина Левицька, Галина Манів та ін.), художники (Мар'яна Фляк, Максим Долинний, Валерія Юдіна, Олеся Магеровська, Ольга Шингур та ін.).

Журнал всеукраїнський, виходить щомісяця. Призначений для читання з дітьми віком 2–8 років. «Ангелятко» – це добрі, веселі та цікаві казки, вірші, загадки, пісеньки. Пізнавальні оповідки та інтелектуальні завдання в кожному номері дають знання про навколишній світ, розвивають логічне мислення, спостережливість, кмітливість. А іграшки-саморобки підштовхнуть дитину до творчості, бажання робити щось своїми руками..

«Ангеляткова наука»

Всеукраїнський розвивально-пізнавальний журнал для дітей „Ангеляткова наука" виходить щомісяця з вересня 2006 року. „Ангеляткова наука" допоможе батькам самотужки підготувати дитину до школи за державною програмою з дошкільної підготовки, затвердженою Міністерством освіти і науки України.

У кожному номері, крім художніх текстів, журнал пропонує завдання на розвиток уваги, мовлення, логіки, дрібної моторики і просторової уяви. Наймолодші читачі також вивчають букви і цифри, вчаться писати і читати. Матеріали для видання готують вихователі-методисти та дитячі психологи. Призначений для роботи батьків з дітьми віком 4-7 років.

«Розмальовки Ангелятка»

З 2011 року редакція Країни Ангелят видає ще й 3-й журнал – «Розмальовки Ангелятка». Це щомісяця 20 сторінок цікавих малюнків, що допоможуть дітям у розвитку дрібної моторики, уваги, мислення, уяви, мовлення, логіки. Розмальовки створені за темами державної програми з дошкільної підготовки. Призначений для роботи батьків з дітьми віком 4-8 років.

Контактна інформація:

Костик Софія, Відділ зв'язків з громадськістю та PR всеукраїнських дитячих журналів «Ангелятко» та «Ангеляткова наука», «Розмальовки Ангелятка»

Електронна пошта: redakcia@angelyatko.com.ua

Веб-сторінка: www.angelyatko.com.ua

Поштова адреса: а/с 5972, м. Львів, 79054.

Тел: (032)245-23-10, моб: (093)43-12-238

Наступне число газети вийде 15 січня 2015 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9